

Borys Grinchenko Kyiv Metropolitan University
Faculty of Romance and Germanic Philology
Linguistics and Translation Department

Translation project:

How to Be a Saint: An Extremely Weird and Mildly Sacrilegious History of The Catholic Church's Biggest Names by Kate Sidley

Перекладацький проєкт:

Переклад книги Кейт Сідлі «*How to Be a Saint: An Extremely Weird and Mildly Sacrilegious History of the Catholic Church's Biggest Names*»

BA Paper

Sofia Tryhub
PERb-2-22-4.0d

Research supervisor:
I. Yakovenko, Ph.D.

Мені підписав завідувач, що поради на зразок
рукопис та електронний документ і ідентичні
31.05.2026 Троянчук

Kyiv 2026

Abstract

This translation project is dedicated to the rendering and analysis of a selected fragment from Kate Sidley's book *How to Be a Saint*. The paper examines the stylistic devices used to create humorous effect and analyses the translation techniques applied in rendering them into Ukrainian. The first chapter presents the original English text alongside its Ukrainian equivalent. The second chapter contains a theoretical section outlining the concept of humour and the types of stylistic devices, followed by a practical analysis identifying ten techniques according to Molina and Albir's classification — modulation, literal translation, amplification, established equivalent, discursive creation, reduction, adaptation, transposition, compensation, and borrowing — applied across various selected examples. The findings demonstrate that preserving humour in translation requires a flexible, context-sensitive approach rather than reliance on a single strategy.

Keywords: literal translation, modulation, humour, stylistic devices, translation techniques, *How to Be a Saint*

Анотація

Цей перекладацький проєкт присвячений відтворенню та аналізу вибраного фрагменту з книги Кейт Сідлі *How to Be a Saint*. У роботі досліджуються стилістичні засоби створення гумористичного ефекту та аналізуються перекладацькі техніки, застосовані під час перекладу українською мовою. В першій главі оригінальний англійський текст та його український еквівалент. В другій главі містяться: теоретична частина, яка розкриває концепцію гумору та види стилістичних засобів; практичний аналіз виявляє десять технік за класифікацією Моліни та Альбір — модуляцію, дослівний переклад, ампліфікацію, усталений відповідник, дискурсивне створення, редукцію, адаптацію, транспозицію, компенсацію та запозичення — застосованих у різних відібраних прикладах. Результати демонструють, що збереження гумору в перекладі вимагає гнучкого та контекстуально зумовленого підходу, а не використання єдиної стратегії.

Ключові слова: дослівний переклад, модуляція, гумор, стилістичні засоби, техніки перекладу, *How to Be a Saint*

Contents

Introduction	4
Chapter 1. Translation of the selected fragment from the book <i>How to Be a Saint: An Extremely Weird and Mildly Sacrilegious History of The Catholic Church's Biggest Names</i> by Kate Sidley.....	5
Chapter 2. The features of translating irony, sarcasm and other stylistic devices of humour in humorous non-fiction.....	34
2.1. The genre and stylistic features of the book <i>How to Be a Saint</i> and the distinctive nature of the author's narrative	34
2.2. The concept of humour. Types of stylistic devices.	35
2.3. Translation techniques for rendering irony, sarcasm, colloquialism and other stylistic devices in the translation of the selected fragment from the book <i>How to Be a Saint</i>	37
Conclusions	43
List of references	44
Appendices	45

Introduction

The translation of humour presents a challenging task for translators, as humorous effect is deeply embedded in cultural traditions and specific features of language structures. Different languages employ different linguistic means to create humour, and the translator must decide whether to preserve the comic effect or to retain the form of the original expression. The primary goal is to select appropriate translation strategies and techniques that can convey the intended message to the target audience clearly and adequately while not distorting the essence of the humorous element. This requires an understanding of subtext, the ability to reproduce ambiguity, to paraphrase, and to adapt cultural references. Thus, the translation of humorous non-fiction and the study of strategies for maintaining its comic effect are highly relevant.

The concept of humour was studied by J. Morreall, and the philosophers Plato, Aristotle, Cicero, and Quintilian; stylistic devices were classified R. Giora, S. Attardo, and others; and the specifics of rendering humour in translation were explored by Boase-Beier, T. Stoyanova, and others.

The purpose of the translation project is to produce the Ukrainian translation of the selected fragment from the book Kate Sidley's "*How to Be a Saint: An Extremely Weird and Mildly Sacrilegious History of The Catholic Church's Biggest Names*" and to analyse the specific features of translating irony, sarcasm, and other stylistic devices in translation of the selected fragment.

In order to achieve this aim, the following tasks were set:

1. to translate the selected fragment from the book *How to Be a Saint* into Ukrainian;
2. to examine the genre and stylistic features of the book and the distinctive nature of the author's narrative;
3. to describe the concept of humour and the classification of stylistic devices;
4. to identify the translation techniques employed for rendering irony, sarcasm, colloquialism, and other stylistic devices in the Ukrainian translation.

The project material is the fragment of the book *How to Be a Saint: An Extremely Weird and Mildly Sacrilegious History of The Catholic Church's Biggest Names* by Kate Sidley and its translation into Ukrainian. The source text consists of 50,114 characters with spaces; the target text consists of 52,251 characters with spaces.

The methods used in the project include comparative analysis of the source and target texts, contextual analysis, and the analysis of translation transformations.

The translation project consists of an introduction, chapter 1, chapter 2, conclusions, a list of references, and appendices. Chapter 1 presents the complete Ukrainian translation of the selected fragment from the book *How to be a Saint*. Chapter 2 addresses the theoretical and practical aspects of translating humour and comprises three subsections: the genre and stylistic features of the book and the author's narrative, the concept of humour and types of stylistic devices, and translation techniques for rendering irony, sarcasm, colloquialism and other stylistic devices in the translation of *How to Be a Saint*.

Chapter 1. Translation of the selected fragment from the book *How to Be a Saint: An Extremely Weird and Mildly Sacrilegious History of The Catholic Church's Biggest Names* by Kate Sidley

Step 2

Have Your Whole Life Investigated

At this point, you're dead, which means you're off to a great start! Hopefully, you were either a good person or smart enough to avoid social media, because Step 2 involves a team of researchers investigating every nook and cranny of your life. Now is when the real work begins (for other people—remember you're dead).

If you were martyred, this step isn't so bad. Dying like Christ is considered the ultimate Christian sacrifice, so martyrs get more of a pass on sins. As long as researchers can prove you were killed because of your faith, this step is easy peasy lemon squeezy. But, if you were one of those poor unfortunate souls who lived a long, fulfilling life, it's a little harder.

To kick off the process, someone from your local community, usually called the “petitioner,” needs to reach out to the local bishop and say that you seem worthy of canonization. If the bishop agrees with the petitioner, he reaches out to the other bishops in his area to see if they're on board. As long as the bishops are cool with it, your journey to canonization, now called the “cause,” is officially opened. Just like that, you've earned your first new title: Servant of God. Congrats! Treat yourself to an espresso martini or whatever is trendy in heaven right now.

If you have any skeletons in your closet, now is when they'll come out. The bishop will appoint someone to begin the assignment of gathering Everything you've ever written, read, said, and done. This person is known

Другий етап

Ваше життя піддається ретельному вивченню

На цьому етапі смерть для вас чудовий старт! Сподіваємося, ви були або доброю людиною, або достатньо розумними, щоб триматися подалі від соціальних мереж, адже на другому етапі команда дослідників ретельно вивчає кожну сферу вашого життя. Ось тут і починається справжня робота (для інших людей — пам'ятайте, що ви вже померли).

Якщо ви прийняли мученицьку смерть, це на користь. Померти, як Христос, вважається найвищою християнською жертвою, тому мученикам легше прощають гріхи. Якщо дослідники зможуть довести, що вас вбили через вашу віру, цей етап буде елементарним. Але якщо ви були однією з тих бідних нещасних душ, які прожили довге, насичене подіями життя, все буде трохи складніше.

Щоб розпочати процес, хтось із вашої місцевої громади, зазвичай так званий “позивач”, повинен звернутися до місцевого єпископа і сказати, що ви, можливо, гідні канонізації. Якщо єпископ погоджується з позивачем, він звертається до інших єпископів, щоб дізнатися, чи вони згодні. Якщо єпископи не мають нічого проти, ваш шлях до канонізації, який тепер називається “справою”, офіційно відкрито. Ось так ви заробили свій перший новий титул: Слуга Божий. Щирі вітання! Побалуйте себе еспресо-мартині або чим там зараз модно в раю.

Все, що ви приховували, на цьому етапі викриється. Єпископ назначить відповідальну людину, постулятора, який розпочне збір усіх матеріалів про те, що ви коли-небудь писали, читали, говорили,

as the “postulator” and will stay with your cause all the way to the end. The postulator is the most important person tied to your canonization cause other than you. Postulators are the ones in direct contact with Church officials; they coordinate any additional needed staff, assemble all the research on your life, oversee the accounting, and make sure all the canon laws are followed to a T. So, you’d better hope you get a good one. And one with some flexibility, because the postulator actually has to move to Rome for the second half of your canonization process.

Depending on how much information you left behind and how long ago you lived, this part of the process alone could take decades. In fact, many postulators who start the canonization process assume they won’t live long enough to see their candidate become a saint. On the bright side, dying before the canonization process is surefire way to find out if your candidate made it to heaven!

In addition to compiling everything you ever said or wrote, officials need to interview people who personally knew you. That process is supervised by someone called the promoter of justice. In addition to having the best title in all of Catholicism, the promoter of justice is in charge of making sure your journey to sainthood process follows canon law. Also, all those interviews need to be notarized, so maybe do them at a UPS Store.

The goal of this phase is to gather evidence proving that you lived a life of heroic virtue. The Catholic virtues are faith, hope, charity, prudence, justice, fortitude, and temperance. To practice those to a heroic degree means going above and beyond. For example, where the average Catholic would set up an auto-donation to the ASPCA, you would open your home to stray animals. Bad for the floors, good for your future halo.

DEVIL’S ADVOCATE

This used to be the person at the Vatican in charge of questioning

робили та супроводжуватиме вашу справу аж до самого кінця. Постулатори безпосередньо контактують із церковними чиновниками; вони координують роботу додаткового персоналу, збирають усі матеріали про ваше життя, контролюють бухгалтерський облік і стежать за тим, щоб усі канонічні закони виконувалися до найменших дрібниць. Тож вам краще сподіватися, що вам дістанеться хороший постулятор. І такий, що має певну гнучкість, адже постулятор фактично має переїхати до Риму на другу половину процесу вашої канонізації.

Залежно від того, скільки інформації ви залишили після себе і як давно ви жили, лише ця частина процесу може зайняти десятиліття. Насправді, багато постуляторів, які розпочинають процес канонізації, припускають, що не проживуть достатньо довго, щоб побачити, як їхній кандидат стане святим. З іншого боку, померти до завершення процесу канонізації — це безпрограшний спосіб дізнатися, чи потрапив ваш кандидат до раю!

Крім цього, чиновники повинні опитати людей, які особисто вас знали. Цей процес контролює особа, так званий “захисник справедливості”. Окрім того, що він має найкращий титул у всьому католицизмі, захисник справедливості відповідає за те, щоб ваш шлях до святості відбувався згідно з канонічним правом. Також усі ці інтерв’ю мають бути завірені нотаріально, тож, можливо, варто провести їх у нотаріусі.

Мета цього етапу: зібрати докази того, що ви прожили життя, сповнене героїчних чеснот. Католицькі чесноти — це віра, надія, любов, розсудливість, справедливість, мужність і поміркованість. Практикувати їх на героїчному рівні означає виходити за межі звичайного. Наприклад, там, де пересічний католик налаштував би автоматичний переказ коштів до організації АТЗЖПТ, ви б відкрили свій притулок для безхатніх тварин. Для підлоги — катастрофа, зате для вашого святого образу — справжній прорив.

АДВОКАТ ДИЯВОЛА

Раніше у Ватикані була особа, яка відповідала за перевірку

a saint's cause. They were responsible for finding any faults in the case and ensuring that only iron-clad causes were advanced to the pontiff. This was great in theory but often kept causes tied up for decades. That's a big reason why Pope John Paul II got rid of the position in 1983. It was a win for speedier canonizations but a huge blow to cool Vatican job titles.

This step is also when your team will start collecting relics: objects that were important to you in life, including your now hopefully dead body. Your team also needs to see if there are any signs of incorruptibility on your body, so a representative from your diocese, possibly the bishop, will visit your tomb to make sure everything is in order. Hopefully, they go at night with a flashlight for a spooky good time.

Once every teensy little detail about your life has been gathered, collated, and triple-checked, it is compiled into a document called an Acta. As long as the Acta meets the satisfaction of the bishop and local clergy, it gets photocopied, packed up, and sent off to the Vatican for review by the official saint makers over at the Dicastery for the Causes of Saints. Grab your passport and your gelato-eating pants, because your cause is headed to Rome!

Step 2: Checklist

Live a life of heroic virtue.

Leave behind evidence that you lived a life of heroic virtue.

Don't make a lot of enemies (or just make sure they die before you).

Make sure your bishop likes you.

The Heroic Virtues

There are seven virtues in Catholicism: faith, hope, charity, prudence, justice, fortitude, and temperance. Every Catholic is supposed to practice these virtues in everyday life, but saints are expected to raise the bar. Then avoid the bar. That's kind of the whole deal behind temperance.

справи про канонізацію святого. Вона мала завдання виявляти будь-які недоліки у справі та гарантувати, що до Папи потрапляли лише бездоганні справи. Теоретично все працювало, але на практиці процес тривав десятиліттями. Це одна з головних причин, чому Папа Іван Павло II прибрав цю посаду в 1983 році. Це було перевагою для прискорення канонізації, але величезним ударом по крутим ватиканським посадам.

Цей крок також означає, що ваша команда почне збирати реліквії: предмети, які були важливими для вас за життя, включаючи ваше тіло, яке, сподіваємося, вже мертво. Ваша команда також повинна перевірити, чи є на вашому тілі ознаки нетлінності, тому представник вашої єпархії, можливо єпископ, відвідає вашу могилу, щоб переконатися, що все в порядку. Сподіваємося, вони підуть туди вночі з ліхтариком, щоб весело провести час у колі мертвих.

Після того, як кожна найдрібніша деталь вашого життя буде зібрана, упорядкована та тричі перевірена, її укладають у документ під назвою "Акта". Якщо "Акта" задовольняє єпископа та місцеве духовенство, його копіюють, упаковують і відправляють до Ватикану для розгляду офіційними творцями святих у Конгрегація в справах святих. Беріть паспорт і вільні штани, бо ваша справа прямує до Риму!

Крок 2: Контрольний список

Проживіть життя, керуючись чеснотами.

Залиште по собі пам'ять про гідно прожите життя.

Не наживайте собі багато ворогів (або просто подбайте, щоб вони померли раніше за вас).

Подбайте про те, щоб ви подобалися своєму єпископу.

Героїчні чесноти

У католицизмі є сім чеснот: віра, надія, любов, розсудливість, справедливість, мужність і поміркованість. Кожен католик повинен практикувати ці чесноти у повсякденному житті, але від святих очікується, що вони піднімуть планку. А потім уникатимуть бару. Ось у чому полягає суть поміркованості.

Because nothing can be simple in Catholicism, the heroic virtues are split into two categories. The first three (faith, hope, and charity) are called the theological virtues because they are related directly to God. Theological virtues are what distinguish between a regular good person and a Catholic good person. The last four (prudence, justice, fortitude, and temperance) are the cardinal virtues because they are the basic things every human should do to be a good member of society regardless of their religion. The cardinal virtues are also in their own separate category because they are actually attributed to Plato, who came up with them about four hundred years before Christianity existed.

Now, “heroic” is a pretty intimidating word, and between work, errands, and picking the kids up from basketball, it can be hard to find time to focus on virtues. But don’t worry, it’s easy to squeeze the heroic virtues into everyday life.

FAITH means you believe in God and all the teachings of the Church, regardless of proof. To Catholics, the existence of God isn’t opinion, it’s fact. Faith can be expressed by:

Living in accordance with scripture

Observing the Ten Commandments

Ordering Taco Bell on a night you know you’re going to have sex.

There’s no proof that this will end well for anyone, so you’ll have to rely on faith!

If faith means you believe in heaven, then **HOPE** means you reeeaaaally want to go there. Hope is the desire to be reunited with God and achieve everlasting life. Hope can be expressed by:

Praying regularly

Performing random acts of kindness

Being a Cleveland Browns fan

CHARITY means demonstrating your love for God by showing love for your fellow man. It can be expressed by:

Оскільки в католицизмі нічого не може бути простим, героїчні чесноти поділяються на дві категорії. Перші три (віра, надія та любов) називаються богословськими чеснотами, оскільки вони безпосередньо пов’язані з Богом. Ці чесноти — це те, що відрізняє звичайну добру людину від доброго католика. Останні чотири (розсудливість, справедливість, мужність і поміркованість) є кардинальними чеснотами, оскільки це основні речі, які кожна людина повинна робити, щоб бути гідним членом суспільства, незалежно від своїх вірувань. Кардинальні чесноти також належать до окремої категорії, оскільки їх насправді приписують Платону, який придумав їх приблизно за чотириста років до появи християнства.

Звісно, слово “героїчний” звучить досить серйозно. Між роботою, справами та тим, як забрати дітей з баскетболу, буває важко знайти час, щоб зосередитися на чеснотах. Але не хвилюйтеся, героїчні чесноти легко вписати у повсякденне життя.

ВІРА означає, що ви вірите в Бога та всі вчення Церкви, незважаючи на відсутність доказів. Для католиків існування Бога — це не думка, а факт. Віру можна виразити таким чином:

Жити відповідно до Святого Письма

Дотримуватися Десяти заповідей

Замовляти їжу в Taco Bell ввечері, коли ви впевнені, що будете займатися сексом.

Немає жодних доказів, що це закінчиться добре для когось, тож вам доведеться покладатися на віру!

Якщо віра означає, що ви вірите в рай, то **НАДІЯ** означає, що ви дуууже хочете туди потрапити. Надія — це бажання возз’єднатися з Богом і досягти вічного життя. Надію можна виразити:

Регулярними молитвами

Здійснюючи випадкові добрі вчинки

Будучи фанатом “Клівленд Браунз”

ЛЮБОВ — це вияв любові до Бога через любов до ближнього. Воно може знаходити прояв у такому:

Spending time with the lonely
 Donating money or resources to the poor
 Saying “You have it, I’m full” about the last piece of pizza in the fridge even though you wanted that piece so freaking bad

PRUDENCE means making good decisions. You can express prudence by:

Consulting religious texts or leaders before making big decisions
 Focusing on work before pleasure
 Not getting wasted on your wedding night. Do something classier, like getting wasted on your honeymoon.

JUSTICE means giving God and people what they are owed. Justice can be expressed by:

Giving back unearned or stolen money
 Negotiating fairly for goods or services
 Becoming Batman

FORTITUDE is the ability to continue doing what is right despite fear or outside pressure. It can be expressed by:

Continuing with a job or schoolwork even when it gets hard
 Speaking up against bullies
 Not buying the big claw clip. It will give you a headache. It’ll be uncomfortable to wear while driving. It’ll never look as cute as you think it will. You know this. It doesn’t matter that big claw clips are trending again. Stay strong. **DON’T BUY THE BIG CLAW CLIP.**

TEMPERANCE is the ability to control yourself when faced with desire. Temperance can be expressed by:

Not overindulging in alcohol or drugs
 Staying faithful to your partner if monogamous
 Not eating raw cookie dough

Quick Tips

Anyone who lived a life of heroic virtue and/or was martyred

Проводячи час із самотніми
 Жертвуючи гроші або ресурси бідним
 Кажучи “Забирай, я наївся” про останній шматок піци в холодильнику, навіть якщо ви так страшенно хотіли цей шматок

РОЗСУДЛИВІСТЬ означає приймати правильні рішення. Ви можете проявити розсудливість, якщо:

перед прийняттям важливих рішень спираєтеся на вчення релігійних текстів або духовних лідерів;
 ставите роботу вище за розваги;
 не напиваєтеся у свою весільну ніч. Зробіть щось більш вишукане, наприклад, напийтеся під час медового місяця.

СПРАВЕДЛИВІСТЬ означає віддавати Богу та людям те, що їм належить. Справедливість можна виразити таким чином:

Повертаючи незароблені або вкрадені гроші
 Чесно розказуючи людям про товари чи послуги
 Стаючи Бетменом

МУЖНІСТЬ — це здатність продовжувати робити те, що правильно, незважаючи на страх або зовнішній тиск. Її можна виразити таким чином:

Продовження роботи або навчання, навіть коли стає важко
 Висловлення протесту проти хуліганів
 Не купувати велику заколку-крабик. Від неї болітиме голова. У ній буде незручно їхати за кермом. Вона ніколи не виглядатиме так мило, як вам здається. Ви це знаєте. Не має значення, що великі заколки-крабики знову в тренді. Тримайтеся. **НЕ КУПУЙТЕ ВЕЛИКІ ЗАКОЛКИ-КРАБИКИ.**

ПОМІРКОВАНІСТЬ — це здатність контролювати себе перед бажанням. Вона може проявлятися у:

відмові від надмірного вживання алкоголю чи наркотиків;
 вірності партнеру, якщо ви у моногамних стосунках;
 відмові від вживання сирого тіста для печива.

Короткі поради

Кожен, хто прожив життя, сповнене героїчних чеснот, і/або

technically has an equal shot of becoming a saint. But by now, you've probably noticed that canonization isn't exactly a meritocracy. These quick tips may just help bump you up to heaven's captain's table.

1. **Be a pope.** As the Official Holiest Guys on Earth, popes have a leg up

when it comes to canonization. In fact, fifty-two of the first fifty-five popes became saints. Sucks for those other three guys. Sadly, women aren't allowed to be pope, so this tip only works for the fellas.

2. **Be a priest or a nun.** Your odds of becoming pope are slim, but almost anyone can become a priest or nun. This is a perk because (a) your whole day job is being virtuous and (b) holy orders have built-in machinery to support causes. It's way easier to advance a cause of sainthood when you already have connections at the Vatican. Is this fair? Probably not. But the vast majority of saints are priests, nuns, and popes, so you might as well give it a shot.

3. **Don't be married.** Less than 10 percent of saints were married. If you're wondering why, see the previous two tips.

4. **Be Italian.** A lot of saints are Italian. How much is a lot? We're talking almost 50 percent of all saints as of 2010. Also, they have pasta and wine. Becoming Italian is really a win no matter how you look at it.

Saints Who Could Kick Your Ass

Given the importance of the heroic virtues, you'd think killing lots of people would be an immediate disqualifier for sainthood, but you'd be wrong! Catholics are far from perfect, and the canon of saints is full of folks who bashed a few heads on their way to heaven. Everyone loves a sinner to-saint story, and these people had the "sinner" part down. As you figure out what kind of saint you want to be, just remember: violence is never the answer, unless God tells you it is, in which case, go kick some ass.

прийняв мученицьку смерть, технічно має рівні шанси стати святим. Але до цього моменту ви, мабуть, вже помітили, що канонізація — це не зовсім процес, заснований на заслугах. Ці короткі поради можуть допомогти вам піднятися до столу головного на небі.

1. **Станьте Папою.** Як офіційно найсвятіші люди на Землі, Папи мають перевагу, коли йдеться про канонізацію. Насправді, п'ятдесят два з перших п'ятдесяти п'яти Пап стали святими. Шкода тих інших трьох. На жаль, жінкам не дозволяється бути Папою, тож ця порада діє лише для чоловіків.

2. **Станьте священником або черницею.** Ваші шанси стати Папою невеликі, але майже кожен може стати священником або черницею. Це перевага, тому що (а) ваша основна робота полягає в тому, щоб бути добродійним, і (б) у священних орденах є вбудований механізм підтримки справ. Набагато легше просунути справу святості, коли у вас вже є зв'язки у Ватикані. Справедливо? Напевно, ні. Але переважна більшість святих — це священники, черниці та Папи, тож ви можете спробувати.

3. **Не одружуйтеся.** Менше 10 відсотків святих були одружені. Якщо ви цікавитесь, чому, подивіться на попередні дві поради.

4. **Будьте італійцем.** Багато святих — італійці. Скільки це "багато"? Станом на 2010 рік — майже 50 відсотків усіх святих. До того ж у них є паста та вино. Стати італійцем — це справді вигравш, як не крути.

Святі, які могли б вам дати прочуханки

З огляду на важливість героїчних чеснот, можна було б подумати, що вбивство великої кількості людей одразу ж унеможливорює канонізацію, але ви помиляєтеся! Католики далеко не ідеальні, і канон святих повний людей, які розстрожили кілька голів на своєму шляху до раю. Усім подобаються історії про грішників, які стали святими, і ці люди чудово впоралися з роллю "грішників". Коли ви вирішуєте, яким святим хочете стати, просто пам'ятайте: насильство ніколи не є відповіддю, якщо тільки Бог не скаже вам, що

Saint Olga (c. 890–969)

Body count: hundreds, maybe thousands

Technically, Olga was queen of an area in Eastern Europe known as Kievan Rus. More accurately, she was the queen of revenge. Shortly after becoming king, Olga's husband, Igor, was murdered by a tribe called the Drevlians. Hoping to spin the whole “we murdered your husband” thing into a positive, the Drevlians sent an envoy to Olga, suggesting she marry the prince of the Drevlians and unite their tribes. Olga played nice and said she'd think about the offer and give them her answer in the morning. Her answer? The next morning, she had her guards throw the entire envoy into a giant pit and bury them alive. But Olga wasn't done. She sent a messenger to the Drevlians saying she was interested in the proposal but wanted them to send a group of escorts to bring her to them. Pumped that things were going so well, the Drevlians sent their best to Olga. This time, when they arrived, Olga invited them to use the bathhouse to freshen up. Once the Drevlian envoy was inside, she locked the doors and set the building on fire. At this point you might be thinking, Wow, that's a lot of killing for a saint! But Olga wasn't done yet. She again reached out to the Drevlians and said she was ready to get re-hitched but needed to bury her husband first. She asked that the Drevlian prince and his entourage attend and pay their respects. Instead of replying, “Hey, quick Q: How come nobody we sent your way has come home yet?” the Drevlians said, “Cool! On our way!” They attended the funeral and the booze-filled after-party. Once the Drevlians were sufficiently drunk, Olga ordered her guards to kill them all. To button everything up, Olga then marched with her troops to the Drevlian city, burned it down, and sold any survivors into slavery. Anyway, a few years later, Olga converted to Christianity, built a bunch of churches, and eventually became a saint. She never remarried, perhaps because she was terrifying. So, if you're concerned your sinful past will prohibit you from becoming a saint, don't worry about it. Olga is proof you can be a Game of Thrones-level destroyer of cities and still end up with a halo!

це так, і в такому випадку — йдїть і дайте комусь прочухана.

Свята Ольга (бл. 890–969)

Кількість жертв: сотні, а може й тисячі

Технічно Ольга була княгинєю території у Східній Європі, відомої як Київська Русь. Точніше кажучи, вона була королевою помсти. Незабаром після того, як Ольга стала княгинєю, її чоловіка, Ігоря, вбили представники племені древлян. Сподіваючись перетворити ситуацію “ми вбили твого чоловіка” на щось позитивне, древляни відправили до Ольги посланця, запропонувавши їй вийти заміж за князя древлян і об'єднати їхні племена. Ольга поводитися ввічливо і сказала, що подумає над пропозицією та дасть відповідь наступного ранку. Якою була її відповідь? Наступного ранку вона наказала своїм охоронцям кинути всіх посланців у величезну яму і поховати їх живцем. Але Ольга на цьому не зупинилася. Вона відправила до древлян посланця, сказавши, що зацікавлена в пропозиції, але хоче, щоб вони надіслали групу супровідників, які б привели її до них. У захваті від того, що все йшло так добре, древляни відправили до Ольги своїх найкращих людей. Цього разу, коли вони прибули, Ольга запросила їх скористатися лазнею, щоб освіжитися. Як тільки древлянська делегація опинилася всередині, вона зачинила двері й підпалила будівлю. У цей момент ви, мабуть, думаєте: “Ого, це ж скільки вбивств для святої!”. Але Ольга на цьому не зупинилася. Вона знову звернулася до древлян і сказала, що готова вийти заміж, але спершу має поховати свого чоловіка. Вона попросила, щоб древлянський князь та його свита були присутні на похороні й віддали йому шану. Замість того, щоб відповісти “Гей, чому ніхто з тих, кого ми вам відправили, ще не повернувся додому?”, древляни сказали: “Супер! Ми вже їдемо!” Вони відвідали похорон і вечірку з алкоголем після нього. Коли древляни достатньо напилися, Ольга наказала своїм охоронцям убити їх усіх. Щоб довершити справу, Ольга потім вирушила зі своїми військами до міста древлян, спалила його і продала всіх, хто вижив, у рабство. У будь-якому разі, через кілька років Ольга прийняла християнство, побудувала купу церков

Saint Vladimir (956–1015)

Body count: dozens (conservative estimate) Vladimir was Olga's grandson, and the apple doesn't fall far from the murderer. Vladimir was the illegitimate child of Olga's son Svyatoslav. When King Daddy died, the crown was handed over to Vladimir's legit brother, Yaropolk. Vladimir wasn't a fan of this plan, so he deposed his brother, had him assassinated, and then forced his sister-in-law to join his massive harem. Vladimir also practiced human sacrifice. He was a real Renaissance man of bad stuff. After amassing tons of power (and concubines), Vladimir had a chance to marry a Byzantine princess on one condition: he convert to Christianity. To everyone's shock (especially the concubines'), Vladimir took his conversion very seriously. He became monogamous, converted many of his countrymen, built churches, donated to the poor, and abolished the death penalty in his kingdom—a little late for his former human sacrifices.

Joan of Arc (1412–1431)

Body count: hundreds

Joan became famous for leading the French army to victory in Orleans in 1429 at the age of seventeen. Despite being a young woman who couldn't read or write and had zero military training, Joan did what generations of soldiers before her had failed to do: beat the English. Thanks in large parts to her efforts, Charles VII was crowned king of France. As thanks, he offered Joan—who had been injured in battle—and her family a place in the French court and a shot at the good life. Unfortunately, Joan tried to press her luck and returned to battle. Evidently

і зрештою стала святою. Вона не вийшла заміж вдруге, можливо, тому що вже навела жаху. Тож якщо ви переживаєте, що ваше гріхове минуле завадить вам стати святою, не хвилюйтеся. Ольга довела, що можна бути руйнівницею міст на рівні “Три престолів” і все одно отримати німб!

Святий Володимир (956–1015)

Кількість жертв: десятки (за найскромнішими оцінками) Володимир був онуком Ольги, і як відомо яблуко від убивці недалеко падає — генетика, нічого особистого. Володимир був позашлюбною дитиною сина Ольги, Святослава. Коли король-татко помер, корону перейняв законний брат Володимира, Ярополк. Володимиру цей план не сподобався, тож він скинув брата, наказав його вбити, а потім змусив свою невістку приєднатися до свого величезного гарему. Володимир також практикував людські жертвоприношення. Він був людиною з великим багажем талантів та інтересів у поганому сенсі. Накопичивши величезну владу (і наложниць), Володимир отримав шанс одружитися з візантійською принцесою за однієї умови: він мав прийняти християнство. На загальний подив (особливо наложниць), Володимир поставився до свого навернення дуже серйозно. Він став моногамним, навернув багатьох своїх співвітчизників, збудував церкви, робив пожертви бідним і скасував смертну кару у своєму королівстві — трохи запізно для своїх колишніх людських жертвоприношень.

Жанна д'Арк (1412–1431)

Кількість жертв: сотні

Жанна прославилася тим, що у 1429 році, у віці сімнадцяти років, привела французьку армію до перемоги під Орлеаном. Незважаючи на те, що вона була молодою жінкою, яка не вмiла читати й писати та не мала жодної військової підготовки, Жанна зробила те, чого не змогли досягти покоління солдатів до неї: перемогла англійців. Значною мірою завдяки її зусиллям Карл VII був коронований королем Франції. На знак подяки він запропонував Жанні, яка була поранена в бою, та її родині місце при французькому

the whole “I don’t need military training because God sent me” thing was a one-time deal. Joan and her troops were defeated, and Joan was captured by the English. Turns out King Charles was more like Jerk Charles, because he did nothing to barter for Joan’s release. She was found guilty of heresy and burned at the stake at the age of nineteen. Twenty-five years after her death, the Church officially reversed its decision and declared her a very much not-heretic. She is now a patron saint of soldiers and France. Sadly for Chuck, there is no patron saint of ungrateful kings.

HERESY

Any belief that goes against the accepted doctrine of a religion. For example, believing that Jesus and God are totally separate entities instead of one in the Holy Trinity would be an act of heresy. Heresy typically refers to religion, but it can also pertain to secular beliefs. For example: fruit on pizza is an act of heresy.

Saint Michael the Archangel (All Time)

Body count: lots, but mostly other angels Michael is an angel, but he’s not just any angel, he’s God’s head warrior.

When Satan and his army tried to revolt against God, it was Michael who led his own army of angels to victory, sending Satan and his forces to hell. Michael is also one of the saints who appeared to Joan of Arc in visions when she was a child, telling her to take up arms for France. So, he’s kind of a bad influence. Michael is invoked as a defender of the faith and has a side gig guarding the gates of purgatory. Leader of God’s army to bouncer seems like a bit of a demotion, but if you make it to heaven, maybe don’t say that to his face. He has a huge sword.

Saints Who It Turns Out Probably Weren’t Real

Ahoy matey! ’Tis I, Saint Christopher, patron saint of travelers. And I be knowin’ what ye be thinkin’: Who does this bilge-suckin’ son of

дворі та шанс на хороше життя. На жаль, Жанна спробувала випробувати долю і повернулася на поле бою. Очевидно, що вся ця історія про те, що “мені не потрібна військова підготовка, бо мене послав Бог”, зіграла тільки раз. Жанна та її війська зазнали поразки, а Жанну взяли в полон англійці. Виявилося, що король Карл був скоріше Карлом-дурнем, бо він нічого не зробив, щоб домогтися звільнення Жанни. Її визнали винною в ересі та спалили на вогнищі у віці дев’ятнадцяти років. Через двадцять п’ять років після її смерті Церква офіційно скасувала своє рішення та оголосила її абсолютно не еретичкою. Зараз вона є покровителькою солдатів та Франції. На жаль для "Чака", невдячним королям ніхто не покровительствує.

ЄРЕСЬ

Будь-яке вірування, що суперечить загальноприйнятій доктрині релігії. Наприклад, віра в те, що Ісус і Бог є абсолютно окремими сутностями, а не єдиним цілим у Святій Трійці, вважатиметься єрессю. Термін єресь зазвичай стосується релігії, але може також застосовуватися до світських переконань. Наприклад: додавання фруктів до піци — це єресь.

Святий Михаїл Архангел (Усі часи)

Кількість жертв: багато, все ж таки Михаїл не просто ангел — головний воїн Бога.

Коли Сатана та його армія спробували повстати проти Бога, саме Михаїл привів свою армію ангелів до перемоги, відправивши Сатану та його сили до пекла. Він також є одним із святих, які з’являлися Жанні д’Арк у видіннях, коли вона була дитиною, і наказували їй взяти зброю за Францію. Отже, він мав негативний вплив. Михаїла шанують як захисника віри, а ще він підробляє охоронцем воріт чистилища. З лідера Божої армії до вибивайла — це може здатися принизливим, але якщо ви потрапите до раю, краще не кажіть йому цього в обличчя. У нього є величезний меч.

Святи, які, як виявилось, ймовірно, не були справжніми

Йо-хо-хо, друзі! Це ж я, святий Христофор, покровитель мандрівників. І я знаю, про що ви думаєте: хто це чорт забирай

a biscuit eater think he is? Saint Christopher weren't no pirate! To that I say: How can ye prove I wasn't? I weren't real!

Here's the scuttlebutt: Legend says a buccaneer named Christopher (that be me) came across a child needin' to cross a wee bit-o-water. I heaved ho and lifted the child onto m'shoulders swifter than a whore's legs o'er her head, then carried the lad across the briny deep, keepin' him safe all the while. When we got to the other side the whippersnapper proclaimed that he was none other than the Christ child. I went on to convert thousands of scalawags to Christianity and was martyred by beheading after forty archers failed to nick a hair on m'noggin'. Oh also, one time, the Christ child blessed me walkin' stick, so I planted it in the dirt and, shiver me timbers, the next day it was a palm tree.

'Tis a whale of a tale! And as real as an itch on a peg leg. Turns out at best I might have been based on a real seadog named Kester who died around 251 in Asia Minor. The rest be hornswaggle and cackle tassel! And I ain't the only freebooter in the bunch: Saint Veronica, Saint Margaret of Antioch, Saint Philomena, Saint Barbara, Saint Eustace, and Saint George are all as true as a sailor's vow of monogamy. For feck's sake, two of 'em have dragons in their stories. A bit of a giveaway, I be thinkin'.

That's why, in 1969, Pope No-Fun-Scurvy-Dog kicked me off the official liturgical calendar and sent me feast day to Davy Jones's locker. But I get to keep me halo and me sainthood for one very important technical reason: I be popular! Givin' the ole Christ child a piggyback ride makes me the patron saint of travelers. 'Tis why every Catholic worth their salt has a medal to ole Chris in their car.

Let this be a lesson to all you long-clothed bilge rats who want to sail through the Pearly Gates: A saint is only as good as their story. So make yours a good one. Savvy?

такий? Святий Христофор не був піратом! На це я скажу так: як ви можете довести, що я ним не був? Я ж навіть не був справжнім!

Ось що кажуть: легенда розповідає, що пірат на ім'я Христофор (це я) натрапив на дитину, якій треба було переправитися через невеличку водойму. Я підняв його на плечі швидше, ніж повія піднімає ноги над головою, а потім переніс хлопця через солону воду, весь час міцно тримаючи його. Коли ми дісталися до іншого берега, цей шмаркач проголосив, що він ніхто інший, як Дитя Христове. Я продовжив наvertати тисячі негідників до християнства і прийняв мученицьку смерть через обезголовлення після того, як сорок лучників не змогли навіть волосинку зачепити на моїй голові. А ще, одного разу, Дитя Христове благословило мою палицю, тож я встромив її в землю, і, хай мені щелепи відскочать, наступного дня з неї виросла пальма.

Це просто неймовірна історія! І справжня, як свербіж на дерев'яній нозі. Виявляється, що, у кращому разі, я міг бути заснований на реальному морському вовку на ім'я Кестер, який помер близько 251 року в Малій Азії. Решта — це все вигадки й балаканина! І я не єдиний пірат на цьому кораблі: свята Вероніка, свята Маргарита Антіохійська, свята Філомена, свята Варвара, святий Евстах і святий Георгій — всі вони справжні, прям як обіцянка моряка бути вірним. Заради Бога, у двох із них у своїх історіях є дракони. Думаю, це трохи видає їх.

Ось чому в 1969 році Папа-нудний-безтолковий-одоробло викреслив мене з офіційного церковного календаря і відправив мій день пам'яті на дно моря. Але я зміг зберегти свій німб і статус святого з однієї дуже важливої технічної причини: я популярний! Те, що я носив маленького Христа на спині, зробило мене покровителем мандрівників. Ось чому кожен католик, що поважає себе, має у своїй машині медаль старого Христа.

Нехай це буде уроком для всіх вас, одягнених в довгі рясни, трюмних щурів, які хочуть проплисти крізь Перлинні Ворота: святий гарний настільки, наскільки гарна його історія. Тож зробіть свою

HAGIOGRAPHY

A hagiography is a biography of a saint or a saint-to-be. Since the whole point of writing a hagiography is to pump up the popularity of the subject, they're usually pretty flattering. Think of hagiographies like dating profiles for saints. They're less "tell-all" and more "tell some-make-a-little-up-if-you-have-to."

The Saint Sex Talk

The Catholic Church is not what most people would describe as "sex positive." Jesus was born to a virgin, priests and nuns take vows of celibacy, and you're expected to wait until marriage to have sex. Also, no masturbating ever. And no pornography. Basically, for a good time, don't call the Catholic Church.

Historically, the Church has had a hard time squaring sexual activity with sainthood, especially when it comes to women, nonbinary people, transgender people, and members of the LGBTQ+ community. Official church teaching is that sex is primarily procreative, not recreational, and should be reserved for marriage. But marriage also puts you at a disadvantage, because less than 10 percent of saints were married. So, if you want to be canonized, you may need to reevaluate your sex life.

Aspiring saints basically have two options: have lots of sex and then repent for it, or never have sex ever at all. Wanting to bump halos is natural, so break out the bananas and condoms, because it's time for a sex talk from the saints themselves.

Saint Augustine of Hippo (354–430)

"Hey champ, plop a squat. I hear you've started to show a little interest in, uh, downstairs activity. I want you to know it's totally natural and also bad, but everyone does it, so don't do it. Okay? Lemme back up.

історію гарною. Второпали?

АГІОГРАФІЯ

Агіографія — це біографія святого або майбутнього святого. Оскільки вся суть написання агіографії полягає в тому, щоб підняти популярність героя, вони зазвичай досить улесливі. Уявіть собі агіографії як профілі на сайтах знайомств для святих. Вони не стільки розповідають все, скільки розповідають те, що варто, і трохи вигадують, якщо треба.

Розмова про секс у святих

Католицька церква не є тим, що більшість людей назвала б сексопозитивною. Ісус народився від діви, священники та черниці складають обітницю цілібату, а від вас очікують, що ви будете незайманими до шлюбу. Крім того, ніякої мастурбації — ніколи. І ніякої порнографії. Загалом, якщо хочете розважитися, не звертайтеся до Католицької церкви.

Історично Церква мала труднощі з узгодженням сексуальної активності зі святістю, особливо коли йдеться про жінок, небінарних людей, трансгендерів та членів ЛГБТК+ спільноти. Офіційне вчення Церкви полягає в тому, що секс є насамперед засобом продовження роду, а не розвагою, і повинен бути зарезервований для шлюбу. Але шлюб також ставить вас у невідгдане становище, оскільки менше ніж 10 відсотків святих були одружені. Тож, якщо ви хочете бути канонізованими, вам, можливо, доведеться переоцінити своє сексуальне життя.

У тих, хто прагне стати святими, є, в основному, два варіанти: багато займатися сексом, а потім каятися за це, або ніколи в житті цим не займатися. Бажання отримати німб — це природно, тож діставайте банани та презервативи, бо настав час для розмови про секс від самих святих.

Святий Августин Гіппонський (354–430)

"Привіт, чемпіони, присядьте. Чув, ви почали трохи цікавитися, е-е, справами нижче пояса. Хочу, щоб ви знали: це цілком природно, але й погано, проте всі так роблять, тож не робіть

I was a little wild in my youth. I had sex and went to plays, which we all know are the sex of the brain. I even took a mistress and had a son. But then I realized the error of my ways. I needed to find a good, solid woman to marry. And I couldn't marry my mistress—she was a mistress! So, I did the right thing: gave the woman who loved me and bore me a son the boot and agreed to marry a twelve-year-old child. Don't worry, I didn't actually marry the woman (again, in this case 'woman' means 'twelve-year-old child'), because I ended up deciding to become a monk and lived out the rest of my days in celibacy. I also wrote a super-famous book called Confessions where I talk about my awesome sinful life and how it was very cool but wrong. So don't have sex, but if you do, have a ton, then write a book about how bad you feel about it. Got it? Good talk."

Saint Ursula (Fourth or Fifth Century?)

"What's up, kiddo? It's your cool aunt, Saint Ursula. When it comes to virgin martyrs, I am legendary, and I do mean that literally because I was not real. Here's my deal: My dad wanted to marry me off to a pagan prince, and I was like, 'No thank you.' But he was like, 'You're a woman, you don't get to say no,' and I was like, 'Oh right, it's the Middle Ages, that sucks.' Anyway, I talked him into letting me postpone the wedding while I went on a little vacay with my ten ladies in waiting and one thousand maidens. Some stories say it was actually eleven thousand maidens, but who's counting? Me and the ladies sailed all the way to Rome and had a freaking blast until we were either captured and massacred or shipwrecked and enslaved, depending on who you ask. Point is, if you want to have sex, that's fine. If you don't, just grab eleven thousand of your closest virgins and go die at sea. Got it? Cool talk."

PAGAN

цього. Гаразд? Давайте я трохи проясню. У молодості я був трохи розпусним. Я займався сексом і ходив на вистави, які, як ми всі знаємо, є сексом для мозку. Я навіть мав коханку і народив сина. Але потім я усвідомив свою помилку. Мені потрібно було знайти добру, надійну жінку, щоб одружитися. І я не міг одружитися зі своєю коханкою — вона ж була коханкою! Тож я вчинив правильно: вигнав жінку, яка мене кохала і народила мені сина, і погодився одружитися з дванадцятирічною дитиною. Не хвилюйтеся, я насправді не одружився з цією жінкою (знову ж таки, у цьому випадку "жінка" означає "дванадцятирічна дитина"), бо зрештою вирішив стати ченцем і прожив решту своїх днів у цілібаті. Я також написав надзвичайно відому книгу під назвою "Сповіді", де розповідаю про своє дивовижне гріховне життя і про те, як воно було дуже крутим, але неправильним. Тож не займайтеся сексом, але якщо вже займаєтеся — розгуляйтеся, а потім напишіть свою сповідь.

Свята Урсула (IV чи V століття?)

"Як справи, любі? Це ваша крута тітка, свята Урсула. Щодо дів-мучениць, я — легенда, і я кажу це буквально, бо я не була реальною людиною. Ось у чому справа: мій тато хотів видати мене заміж за язичницького принца, а я сказала: "Ні, дякую". Але він сказав: "Ти жінка, ти не маєш права відмовлятися", а я відповіла: "А, так, це ж Середньовіччя, це жахливо". У будь-якому разі, я вмовила його дозволити мені відкласти весілля, поки я поїду у невеличку відпустку зі своїми десятьма фрейлінами та тисячею дівчат. Деякі історії кажуть, що насправді було одинадцять тисяч дівчат, але хто ж їх рахує? Ми з подругами попливли аж до Риму і чудово розважались, поки нас не захопили і не вирізали. Або не зазнали корабельної аварії і не потрапили в рабство — залежно від того, кого запитати. Суть у тому, що якщо ви хочете сексу — це нормально. Якщо не хочете — просто візьміть одинадцять тисяч своїх найближчих незайманих подруг і йдіть гинути в морі. Зрозуміло? Чудово.

ЯЗИЧНИК

A pagan can be someone who is polytheist (believes in more than one god) or worships nature. Historically, “pagan” has been used as a derogatory term for anyone whose religion isn’t the dominant one, which is not a very nice thing to do, but you’ve probably noticed by now that the history of religion involves a lot of people doing not-so nice things.

Saint Lucy (d. 304)

“Okay, before you roll your eyes, let me just say that being a virgin martyr is pretty cool. I know sex is fun and fulfilling and healthy and...what were we talking about? Oh right, never having sex and then dying! See, I always knew I wanted to consecrate myself to God. Unfortunately, I was already betrothed to a young man. When I broke the news to him, he turned me in for being Catholic (which was illegal in those days). I was sentenced to life as a prostitute (love an ironic punishment), but when they came to drag me away, my body became immovably heavy. Even a team of oxen couldn’t get me to budge. They tried to set me on fire, I plucked out my own eyes, it was a whole thing. Anyway, they finally settled on thrusting a sword into my throat (that one took). What matters is that I stayed a virgin, and the symbolism of my demise coming from penetration by a phallic symbol is coincidence, I’m sure! Good talk!”

Saint Mary of Egypt (c. 344–c. 421)

“Come here, honey. Sit down. Plenty of saints have sex, and I am a saint who had plenty. I ran away to Alexandria when I was twelve and found my passion: fucking. Don’t get it twisted; I wasn’t a prostitute. It was never about money; it was about love of the game. I spent seventeen years doing everything and everyone in Egypt. Then one day while hanging out at the docks I saw a departing ship of pilgrims, so I went on board and banged. Every. Pilgrim. They wanted to see God, and baby, they did! When we landed, I followed my hot lil’ pilgrims to church and converted on the spot. I spent the next forty-seven years wandering naked

Язичником може бути людина, яка сповідує політеїзм (вірить у кількох богів) або поклоняється природі. Історично слово “язичник” використовувалося як зневажливий термін щодо тих, чия релігія не була домінуючою, що, звичайно, не дуже приємно, але ви, мабуть, вже помітили, що в історії релігії чимало прикладів, коли люди чинили не дуже приємні речі.

Свята Люція (померла у 304 році)

“Гаразд, перш ніж ви почнете крутити очима, дозвольте мені сказати, що бути незайманою мученицею — це досить круто. Я знаю, що секс — це весело, приносить задоволення, корисно для здоров’я і... про що ми говорили? А, так, ніколи не займатися сексом, а потім померти! Бачите, я завжди знала, що хочу присвятити себе Богу. На жаль, я вже була заручена з одним молодим чоловіком. Коли я повідомила йому цю новину, він здав мене за те, що я була католичкою (що в ті часи було незаконно). Мене засудили до довічного життя як повії (люблю іронічні покарання), але коли вони прийшли, щоб мене забрати, моє тіло стало нерухомо важким. Навіть упряжка волів не могла змусити мене зрушити з місця. Вони намагалися спалити мене, я вирвала собі очі, це було справжнє дійство. У будь-якому разі, врешті-решт вони вирішили встромити мені меч у горло (це спрацювало). Головне, що я залишилася незайманою, а символізм моєї загибелі від проникнення фалічного символу — це, я впевнена, збіг! Дякую за увагу!”

Свята Марія Єгипетська (бл. 344–бл. 421)

“Підійдіть сюди, любі. Сідайте. Багато святих займаються сексом, а я — свята, яка займалася ним чимало. У дванадцять років я втекла до Олександрії й знайшла своє покликання: трахатися. Не перекручуйте: я не була повією. Справа ніколи не була в грошах; справа була в любові до азарту. Я сімнадцять років займалася сексом з усім і всіма в Єгипті. А потім одного дня, коли я відпочивала на причалі, я побачила корабель з паломниками, що відпливав, тож я піднялася на борт і трахнула. Кожного. Паломника. Вони хотіли побачити Бога, і, крихітко, вони його побачили! Коли ми причалили,

in the desert as a hermit. Take it from me, anyone can make it to sainthood if they repent hard enough. So go fuck a cruise ship, baby!”

Saint Andrew (d. 60)

“Look kid. You want a sex talk from a saint? Listen up. I was one of the Twelve Apostles. My brother was Saint Peter, the first pope. I was friends with Jesus and traveled preaching his word after his death, but the thing I’m most famous for today is Saint Andrew’s Cross, the X-shaped cross on which I was killed. You might recognize it as the flag of Scotland. Or because it’s a popular piece of fucking BDSM equipment. That’s right. I was crucified and somebody looked at my cross and thought, Huh, bet I could get my rocks off on that. You do you, kid. Just don’t fucking fuck on my cross, okay? Fuck.”

Step 2 Complete!

Achievement Unlocked: Servant of God

The Pros:

You have your first official title. Time to update your LinkedIn!

Your postulator is going to Rome, which is fun for them but doesn’t really matter to you since you’re in heaven.

The investigation into your life didn’t turn up anything embarrassing, which is honestly huge. It’s tough to be squeaky-clean post-internet.

The Cons:

Servant of God is the entry-level job for saints. Don’t get stuck here, or you’ll spend eternity getting coffees for the apostles.

Dress for the Job You Want

я пішла за своїми гарячими маленькими паломниками до церкви і на місці на вернула. Наступні сорок сім років я блукала голою по пустелі як відлюдниця. Повірте мені, кожен може стати святим, якщо достатньо сильно покається. Тож йдіть трахатися на круїзному лайнері, любі!”

Святий Андрій (помер у 60 році)

“Слухайте, мої хороші. Хочете, щоб святий поговорив з вами про секс? Тоді слухайте уважно. Я був одним із Дванадцяти апостолів. Мій брат — це святий Петро, перший Папа. Я дружив з Ісусом і після його смерті подорожував, проповідуючи його слово, але сьогодні я найвідоміший завдяки “хресту святого Андрія” — хресту у формі літери X, на якому мене стратили. Можливо, ви бачили його на прапорі Шотландії. Або тому, що це популярний предмет для БДСМ. Саме так. Мене розіп’яли, а хтось подивився на мій хрест і подумав: “Гм, напевно, я міг би на цьому розважитися”. Робіть, що хочете. Тільки, чорт забирай, не трахайтеся на моєму хресті, гаразд? Чорт”.

Крок 2 завершено!

Досягнення розблоковано: Слуга Божий

Плюси:

Ви отримали свій перший офіційний титул. Час оновлювати профіль у LinkedIn!

Ваш постулятор направляє до Риму, що для нього, звісно, приємно, але для вас це не має особливого значення, адже ви вже в раю.

Перевірка вашого життя не виявила нічого ганебного, що, чесно кажучи, величезне досягнення. У наш час інтернету важко бути бездоганим.

Мінуси:

Слуга Божий — це посада початкового рівня для святих. Не застрягайте тут, інакше ви проведете вічність, приносячи каву апостолам.

Одягайтеся відповідно дрес-коду

If you want to be a saint, you need to look the part. Luckily, there are plenty of images of saints throughout history to provide some much-needed fashion inspo.

Granduca Madonna Raphael, 1506–1507

The ultimate fashionista is the Mother of God herself: the Madonna. Empire waists are very forgiving, just like the God who impregnated her with this chunky baby when she was only a teenager. As a bonus, this drapery veil/cape situation easily transitions from day to night to day again—useful considering it’s probably the only outfit she owned.

Saint Quentin

Jacopo Pontormo, 1517–1518

Quentin is absolutely feeling himself in this understated beach look. The coral wrap says, “I’m comfy yet confident,” while the spikes under his fingernails say, “Help! I’m being tortured by the Roman government!”

Saint Michael

Raphael, 1504–1505

Unrealistic body standards are a real issue in fashion, so it’s understandable if you look at Michael and think, Sure, he looks good in wings, but he’s an archangel! Don’t be fooled—this ensemble can work for any body type. Just throw on a blue skirt, grab your best shield and sword combo, then go out there and slay...the Devil, as portrayed by a dragon.

Santa Teresa de Jesús

Eduardo Balaca, c. 1877

Take it from Saint Teresa of Avila: not every look needs to be complicated. Some days call for neutral tones and chill, yet pious vibes. Try this relaxed habit and cape look and finish it off with a flourish by summoning a dove to fly near your head at all times.

Якщо ви хочете стати святими, вам потрібно виглядати відповідно. На щастя, в історії є безліч зображень святих, які можуть стати джерелом такого необхідного модного натхнення.

“Мадонна дель Грандука”

Рафаель, 1506–1507

Найвизначнішою модницею є сама Богородиця: Мадонна. Фасон “імперія” дуже вигідний для фігури, так само як і Бог, який зачав у неї цього кремезного малюка, коли вона була ще підліткою. До того ж, ця хвиляста накидка, що нагадує фату, легко переходить від денного до вечірнього образу і знову до денного — що дуже зручно, враховуючи, що це, ймовірно, єдиний наряд, який у неї був.

“Святий Квентін”

Якопо Понтормо, 1517–1518

Квентін почувується абсолютно невимушено в цьому стриманому пляжному образі. Коралове парео ніби говорить: “Мені зручно і я впевнений у собі”, тоді як шипи під його нігтями наче кричать: “Допоможіть! Мене катує римська влада!”

“Святий Михаїл”

Рафаель, 1504–1505

Нереалістичні стандарти щодо фігури — це справжня проблема у світі моди, тож цілком зрозуміло, якщо, дивлячись на Михаїла, ви подумаете: “Звісно, йому пасують крила, він ж архангел!” Не дайте себе обдурити — цей аксесуар підійде для будь-якої фігури. Просто одягніть синю спідницю, візьміть свій найкращий комплект щита та меча, а потім вирушайте на полювання... на Диявола, зображеного у вигляді дракона.

“Свята Тереза Авільська”

Едуардо Балака, бл. 1877 р.

Візьміть приклад зі святої Терези Авільської: не кожен образ має бути складним. Деякі дні вимагають нейтральних відтінків і спокійної, але благочестивої атмосфери. Спробуйте цей невимушений образ із габітом і накидкою та додайте йому вишуканості, закликавши голуба, щоб він постійно літав поруч.

Joan of Arc at the Coronation of Charles VII in Reims Cathedral

Jean-Auguste-Dominique Ingres, 1854

Every outfit makes a statement, and this one says, “In the name of God and France, I will slay the English army.” Joan of Arc rocks a monochromatic color scheme of metal on metal with a little bit of skirt, which, while impractical for the battlefield, really dresses up an otherwise casual ’fit. And of course, no “soldier of God” look is complete without a sword.

Step 3

Have Your Whole Life Investigated

Again but by People in Rome This Time

You’ve made it through the first two steps of canonization and officially became a Servant of God, so you’re off to the races! Now you just have a few quick decades (or centuries) left to go. Luckily, you’re dead—you’ve got time! The third step of canonization is basically the same as the second but done by a group called the Dicastery for the Causes of Saints. If you love bureaucracy, you’ve come to the right place.

The Vatican is the home of the Catholic religion, but it’s also a country. It’s a tiny one—only about one hundred acres and less than one thousand residents. The pope is the head of the religion and also the head of Vatican City. Vatican City is old, but its establishment as a territory is a pretty recent development. Its independence was granted in 1929 by Benito Mussolini who was, famously, very much not a saint. The administration of the Church is run by the Roman Curia, which includes several dicasteries, or departments, that handle specific areas like Catholic education, matters of the clergy, and making saints. These are the folks you’ll have to impress if you want to continue up the sainthood ladder.

Maybe send a fruit basket.

Every wannabe saint who makes it past Step 2 lands at the Dicastery for the Causes of Saints. The Dicastery was founded in 1588 and was originally called the Sacred Dicastery of Rites, which is much

“Жанна д'Арк на коронації Карла VII у Реймському соборі”

Жан-Огюст-Домінік Енгр, 1854

Кожен наряд є висловлюванням, і цей говорить: “В ім’я Бога та Франції я знищу англійську армію”. Жанна д'Арк вражає монохромною кольоровою гамою металу на металі у спідниці, яка, хоч і непрактична для поля бою, але справді інакше прикрашає повсякденний образ. І, звісно, жоден образ “воїна Божого” не є повним без меча.

Крок 3

Ваше життя знову піддають ретельній перевірці і цього разу вже римлянами

Ви пройшли перші два етапи канонізації й офіційно стали Слугою Божим, тож тепер у вас попереду довгий шлях! Залишилося лише кілька десятиліть (або століть). На щастя, ви вже померли — у вас є час! Третій крок канонізації в основному такий самий, як і другий, але його здійснює група під назвою Конгрегація в справах святих. Якщо ви любите бюрократію, то потрапили в потрібне місце.

Ватикан — це осередок католицької релігії, але це також і країна. Вона крихітна — лише близько ста акрів і менше тисячі мешканців. Папа є главою релігії, а також главою Ватикану. Ватикан старий, але його заснування як території — це досить недавня подія. Незалежність йому надав у 1929 році Беніто Муссоліні, який, як відомо, аж ніяк не був святим. Управління Церквою здійснює Римська курія, до складу якої входять кілька конгрегацій, або департаментів, що займаються конкретними сферами, такими як католицька освіта, питання духовенства та канонізація святих. Саме на цих людей вам доведеться справити враження, якщо ви хочете продовжувати підніматися по сходах святості. Можливо, варто надіслати кошик з фруктами.

Кожен претендент на святість, який проходить другий етап, потрапляє до Конгрегація в справах святих. Конгрегація була заснована в 1588 році і спочатку називалася Священна Конгрегація

fancier but a lot less clear. They oversee every canonization cause and are in charge of preserving and authenticating relics, which is a later and much spookier step in the canonization process.

By now your cause already has a postulator who, at this point, has moved to Rome to push your cause across the finish line. Think of them like the ultimate mom: they handle all the logistics, get you where you need to go, and talk you up to anyone who will listen. The only difference is that a postulator gets paid for all that work.

All the evidence of your heroic virtues that was gathered by your diocese and sent to Rome is not what will ultimately be presented to the pope. Now your cause gets assigned someone called the “relator.” Relators are in charge of working with the postulator to turn all that research into a compelling narrative called a *positio*. *Positio* is Latin for “position,” because that’s exactly what this is—a long, persuasive essay about your life and why you should be a saint. Seems easy enough, but there is one major wrinkle: It’s not enough just to be saint material. You also have to be the type of saint the Church is looking for right now.

In 1983, Pope John Paul II revised and streamlined canonization for the first time in decades, which made sense because (a) the process was horribly outdated and (b) he loved canonizing saints. A lot. During his papacy, John Paul II canonized more than 481 people. He recognized that saints are more than just models of virtue, they are a powerful tool for the Church to communicate what it means to be a good Catholic.

WHY ARE SO MANY SAINTS FROM ITALY?

The short answer is because so many Catholics are from Italy. The slightly less short answer is this: After Jesus died, his apostles had to flee Jerusalem because of widespread persecution. They wanted to spread the

обрядів — назва набагато вишуканіша, але й значно менш зрозуміла. Вона курує кожну справу про канонізацію та відповідає за збереження й автентифікацію реліквій, що є пізнішим і набагато моторошним етапом процесу канонізації.

Наразі у вашій справі вже є постулятор, який на даний момент переїхав до Риму, щоб довести вашу справу до кінця. Уявіть собі, що це така собі “супермама”: вона займається всіма організаторськими питаннями, доставляє вас туди, куди потрібно, і розповідає про вас усім, хто готовий слухати. Єдина різниця полягає в тому, що постулятору за всю цю роботу платять.

Усі докази ваших героїчних чеснот, зібрані вашою єпархією та надіслані до Риму, — це не те, що в кінцевому підсумку буде представлено папі. Тепер вашій справі призначають особу, яку називають “заявником”. Заявники відповідальні за співпрацю з постулятором, щоб перетворити всі ці дослідження на переконливий нарис, який називається “*positio*”. *Positio* з латинської означає “позиція”, бо саме цим вона і є — довгим, переконливим есе про ваше життя та про те, чому ви маєте стати святим. Здається, це досить просто, але є одна серйозна проблема: недостатньо просто бути матеріалом для святого. Ви також маєте бути тим типом святого, якого Церква шукає саме зараз.

У 1983 році Папа Іван Павло II вперше за багато десятиліть переглянув і спростив процедуру канонізації, що було цілком логічно, оскільки: (а) ця процедура була жахливо застарілою і (б) він дуже любив канонізувати святих. Дуже любив. За час свого понтифікату Іван Павло II канонізував понад 481 особу. Він усвідомлював, що святі — це не лише зразки чеснот, а й потужний інструмент, за допомогою якого Церква може донести до людей, що означає бути добрим католиком.

ЧОМУ ТАК БАГАТО СВЯТИХ З ІТАЛІЇ?

Коротше кажучи — тому що багато католиків походять з Італії. Трохи довша відповідь така: після смерті Ісуса його апостоли musiли втекти з Єрусалима через масові переслідування. Вони хотіли

word of God, and the logical place to go was Rome, because of how connected it was to the rest of the world. The phrase “all roads lead to Rome” exists for a reason. Peter (the first pope) was killed in Rome, so that’s where his cult of worship began. Rome has been the seat of Catholic religious and political power ever since (with a few schism blips here and there). That means Italian saints basically have home-field advantage.

For example, in 1994, John Paul II beatified now Saint Gianna Molla, an Italian pediatrician who, while pregnant, was diagnosed with a tumor. Gianna refused a lifesaving abortion and instead opted for a dangerous labor. She died of complications shortly after giving birth, but her daughter survived. Selfless? Yes. More selfless than every other saint-to-be waiting in line for beatification? Hard to say. A great example for a Church that just spent decades and millions of dollars pushing for anti-abortion policies across the globe? Absolutely.

Then there’s the 2015 canonization of California-based Father Junipero Serra by Pope Francis. Serra has long been a controversial figure because of his efforts to convert Native Americans to Christianity. But Serra was fast-tracked with only one miracle under his belt, seemingly because he presented an opportunity for a fresh pope to canonize someone on American soil for the first time.

Of course, John Paul II didn’t invent the idea of using saints to promote a certain ideal of Catholicism. Canonization has always been used to advance papal agendas. Worried Catholic women are getting a little too sexually liberated? Canonize some virgins! Concerned about the global reach of the Church? Canonize someone on every continent! Struggling with dwindling church attendance from anyone under the age of a Golden Girl? Try Italy’s Carlo Acutis. Even though he was just beatified in 2020, Acutis is on the fast track to becoming the first millennial saint and could be canonized as early as 2025. He’s already being informally dubbed the patron saint of the internet, which is not a place most people associate with

поширювати Слово Боже, і логічним місцем для цього був Рим, з огляду на його зв’язки з рештою світу. Вираз “всі дороги ведуть до Риму” існує не просто так. Петро (перший папа) був убитий у Римі, тому саме там і почався культ його поклоніння. З того часу Рим є центром католицької релігійної та політичної влади (за винятком кількох коротких періодів розколу). Це означає, що італійські святі, по суті, мають перевагу завдяки рідній землі.

Наприклад, у 1994 році Іван Павло II благословив тепер уже святу Джанну Моллу, італійську лікарку-педіатра, якій під час вагітності діагностували пухлину. Джанна відмовилася від аборту, який міг врятувати їй життя, і натомість вирішила народити, незважаючи на небезпеку. Вона померла від ускладнень незабаром після пологів, але її донька вижила. Самовіддано? Так. Більш самовіддано, ніж у всіх інших майбутніх святих, які чекають у черзі на благословення? Важко сказати. Чудовий приклад для Церкви, яка щойно витратила десятиліття і мільйони доларів, просуваючи антиабортну політику по всьому світу? Безумовно.

Потім є канонізація у 2015 році папою Франциском отця Хуніперо Серри з Каліфорнії. Серра довгий час був суперечливою постаттю через свої зусилля повернути корінних американців до християнства. Але Серра пройшов прискорену процедуру, маючи на своєму рахунку лише одне чудо, мабуть, тому, що він дав новому папі можливість вперше канонізувати когось на американській землі.

Звісно, Іван Павло II не винайшов ідею використання святих для просування певного ідеалу католицизму. Канонізація завжди використовувалася для просування папських програм. Турбуєтеся, що католицькі жінки стають занадто сексуально розкутими? Канонізуйте кількох незайманих! Турбуєтеся про глобальний вплив Церкви? Канонізуйте когось на кожному континенті! Боретесь зі зменшенням відвідуваності церков людьми молодшими за “Золотих дівчат”? Спробуйте італійця Карло Акутіса. Хоча його благословили лише у 2020 році, Акутіс стрімко наближається до того, щоб стати першим святым з покоління міленіалів, і його можуть канонізувати

saintly behavior.

The Church has a lot of reasons to want to canonize people, but not a lot of folks to do the job. Ultimately, the Dicastery for the Causes of Saints is a small group of holy guys who meet up twice a month and get through around eighty to ninety causes each year. The bottleneck to sainthood is real, so if you want to get that halo, you'd better be holy as hell and the pope's type. If you manage to do all those things, you earn a new title: Venerable. But don't celebrate for too long, because the next step is a doozy: it's miracle time.

Step 3: Checklist

Your postulator goes to Rome.

You are assigned a relator.

Your life story is turned into a positio.

The big boys in Rome like your positio.

The pope likes your positio, too.

You have that "it" factor.

"Money!"

"The best things in life are free" is a wonderful quote that is not about canonization. Once you become a Servant of God, you need money to support your cause. Halos don't come cheap. Some estimates put the total cost of canonization at around half a million dollars per saint. Exact numbers are hard to pin down, because causes vary greatly in length and scope, and because, historically, the Catholic Church feels the same way about financial matters as it does about predatory priests: they'd rather not discuss it.

Who pays for canonization? Typically, it's the same people who pay for everything else in the Church: regular Catholics. Saints-to-be rely on donations from churches, organizations, and community members to

уже у 2025 році. Його вже неофіційно називають покровителем інтернету, що не є місцем, яке більшість людей асоціює зі святою поведінкою.

Церква має багато причин, щоб канонізувати людей, але не має багато людей, які б виконували цю роботу. Зрештою, Конгрегація в справах святих — це групка святих людей, які збираються двічі на місяць і розглядають близько вісімдесяти-дев'яноста справ щороку. Вузьке місце на шляху до святості існує, тож якщо ви хочете отримати той німб, вам краще бути надзвичайно святим і подобатися Папі. Якщо вам вдасться виконати всі ці умови, ви отримаєте новий титул: "Вшанований". Але не святкуйте занадто довго, бо наступний крок — найскладніший: настав час чудес.

Крок 3: Контрольний список

Ваш постулатор вирушає до Риму.

Вам призначають заявника.

Історія вашого життя перетворюється на "позицію".

Високопоставленим особам у Римі подобається ваше "позицію".

Папі теж подобається ваше "позицію".

У вас є той самий "фактор".

"Гроші!"

"Найкращі речі в житті безкоштовні" — чудова цитата, яка, однак, не стосується канонізації. Як тільки ви станете Слугою Божим, вам знадобляться гроші, щоб підтримати вашу справу. Німби коштують недешево. За деякими оцінками, загальна вартість канонізації становить близько півмільйона доларів на одного святого. Точні цифри важко визначити, оскільки справи сильно різняться за тривалістю та масштабом, а також тому, що історично Ставлення Католицької Церкви до фінансових питань таке ж, як і до хижих священників: вона воліє про це не говорити.

Хто оплачує канонізацію? Зазвичай це ті самі люди, які оплачують усе інше в Церкві: звичайні католики. Майбутні святі покладаються на пожертви від церков, організацій та членів громади,

get them over the finish line. It's up to the diocese, along with the postulator (the person who oversees your entire cause from start to finish), to make sure these funds are correctly allocated and tracked. Every cause is like a small business selling the idea of you being in heaven. Like all small businesses, causes come with a lot of expenses. That postulator needs to get paid. So do the researchers, translators, lawyers, and accountants. Then there are travel expenses, supplies, shipping, printing, office rental, and other administrative costs. That doesn't even include the biggest expense: the canonization mass itself. You'll need programs, chairs, hotels, food, transportation, and of course, a giant banner with your face on it. If you happen to already own a giant banner with your face on it, that would be weird but also a huge help.

This massive expense list is part of why the vast majority of saints are priests, nuns, and popes. Religious orders already have systems in place to solicit and manage donations. For everyone else, it's a steep learning curve. Sainthood has gotten so expensive that even some religious communities now shy away from canonizing their own, finding it hard to justify the cost when they could be doing other things with the money, like feeding the hungry or helping the poor or all the other stuff that one would hope religious communities do with their money. So, you need to have people supporting your cause who know how to fundraise and manage accounts, have generational money to fall back on, or, in the case of Saint Katharine Drexel, have both. Drexel was a virtuous person who did a lot of good work. She also came from one of the wealthiest families in America. Ever heard of Drexel University? That's them. Katharine made it her life's mission to give away her massive fortune to those in need. Her sister Louise used some of her money to set up a fund that Katharine's order could use to push her canonization across the finish line. Money won't get you into heaven, but it sure might help people notice you're there.

щоб дійти до фінішу. Єпархія разом із постулятором (особою, яка курує всю справу від початку до кінця) повинні стежити за тим, щоб ці кошти правильно розподілялися та обліковувалися. Кожна справа — це як невеликий бізнес, що продає ідею про те, що ви перебуваєте в раю. Як і всі невеликі бізнеси, справи пов'язані з великими витратами. Цьому постулятору потрібно платити. Так само як і дослідникам, перекладачам, юристам та бухгалтерам. До того ж є витрати на проїзд, матеріали, доставку, друк, оренду офісу та інші адміністративні витрати. Це навіть не включає найбільшу статтю витрат: саму месу канонізації. Потрібні програми, стільці, готелі, харчування, транспорт і, звичайно, величезний банер із вашим обличчям. Якщо у вас вже є такий банер, це було б дивно, але й дуже допомогло б.

Цей величезний перелік витрат є однією з причин, чому переважна більшість святих — це священники, черниці та папи. Релігійні ордени вже мають налагоджені системи збору та управління пожертвами. Для всіх інших це складний процес навчання. Святість стала настільки дорогою, що навіть деякі релігійні спільноти тепер не займаються канонізацією своїх членів, вважаючи, що важко виправдати витрати, коли ці гроші можна витратити на інші цілі, наприклад, на годування голодних, допомогу бідним або на всі інші справи, які, як можна сподіватися, релігійні спільноти роблять зі своїми грошима. Отже, вам потрібні люди, які підтримують вашу справу і знають, як збирати кошти та керувати рахунками, мають у запасі гроші, накопичені поколіннями, або, як у випадку святої Кетрін Дрексель, мають і те, і інше. Дрексель була добродією людиною, яка зробила багато добрих справ. Вона також походила з однієї з найбагатших сімей Америки. Чули коли-небудь про Університет Дрекселя? Це вони. Кетрін зробила місією свого життя роздачу свого величезного статку нужденним. Її сестра Луїза використала частину своїх грошей, щоб створити фонд, який орден Кетрін міг би використати для того, щоб довести її канонізацію до кінця. Гроші не допоможуть вам потрапити до раю, але вони точно

In an attempt to create more equity among saints, Pope Francis made changes to the financial structure of canonization in 2016. These included demanding more transparency and better accounting on existing causes, as well as the creation of a fund for poor causes. Any cause that makes it to sainthood with leftover cash is expected to put a portion of that money into the fund to support causes from places that aren't financially well-off. It's a great idea that might be working but also might not be, because again, the Vatican doesn't love to talk about money.

If you are less of a “steak and champagne” saint and more of a “ramen and whatever beer was on sale” saint, you should start thinking now about how you're going to pay for your canonization.

Making a Saint Budget

A halo? In this economy?! Sainthood comes with a hefty price tag, so to get ahead of the game, here are some suggestions of ways to fund your oneway ticket to heaven.

1. Create an OnlySaints page. People will pay top dollar for exclusive content of you showing full halo or washing someone's feet with your hair.

2. Make a wedding registry. Why should this just be for people getting married? You deserve an eternity of bliss and a Le Creuset casserole dish!

3. Empty your 401(k). If you don't have a 401(k), empty your IRA. If you don't have an IRA, empty your savings. If you don't have savings, start creating that OnlySaints page.

4. Be born to rich parents.

5. Go on Shark Tank. To make it seem more like a business, also sell hats or something.

можуть допомогти людям помітити, що ви там є.

У прагненні забезпечити більшу справедливість серед святих Папа Франциск у 2016 році вніс зміни до фінансової структури канонізації. Серед них — вимога більшої прозорості та кращого обліку у вже існуючих справах, а також створення фонду для малозабезпечених справ. Очікується, що кожна справа, яка завершиться канонізацією і матиме залишок коштів, перераховуватиме частину цих грошей до фонду для підтримки справ із регіонів, що не мають достатніх фінансових ресурсів. Це чудова ідея, яка може спрацювати, а може й ні, бо, знову ж таки, Ватикан не любить говорити про гроші.

Якщо ви не стільки святий типу “стейк і шампанське”, скільки святий типу “рамен і будь-яке пиво, що було в продажу”, вам слід вже зараз почати думати про те, як ви будете оплачувати свою канонізацію.

Складання бюджету для святого

Німб? У цих економічних умовах?! Святість має високу ціну, тож щоб випередити події, ось кілька пропозицій щодо фінансування вашого квитка в один кінець до раю.

1. Створіть сторінку на OnlySaints. Люди готові платити великі гроші за ексклюзивний контент, де ви покажете все тіло або миєте комусь ноги своїм волоссям.

2. Створіть весільний список подарунків. Чому це має бути лише для тих, хто одружується? Ви заслуговуєте на вічне щастя та каструлю Le Creuset!

3. Зніміть всі гроші з пенсійного рахунку 401(k). Якщо у вас немає 401(k), зніміть гроші з індивідуального пенсійного рахунку (IRA). Якщо у вас немає IRA, зніміть гроші зі своїх заощаджень. Якщо у вас немає заощаджень, почніть створювати сторінку на OnlySaints.

4. Народитися у заможній родині.

5. Виступити на шоу “Shark Tank”. Щоб це виглядало більш як бізнес, продавайте також капелюхи чи щось подібне.

6. Convince an eccentric, elderly widow to leave her fortune to you. Or, if that doesn't work, convince an eccentric, elderly widow to leave her fortune to her French bulldog, then convince the French bulldog to leave his fortune to you.

7. Do one of those things where, if you can spend a whole night in a haunted house, you get to keep the house. Then sell the house to a flipper for cheap. Once it's almost done, ask the ghost to scare the flipper so they sell it back to you for even cheaper. Then sell the nicely flipped home for top dollar. (Note: you may have to give the ghost a cut.)

8. Sell a kidney. God gave you two for a reason! Okay, technically that reason is to clean your blood and get rid of the waste via urine, but also money! That spare kidney is just a lil' wad of cash, sitting in your lower back.

9. Bake sale!

Don't Beat Yourself Up. Or Maybe Do! Self- Mortification

At this step in the canonization process, folks in Rome will reevaluate your life for evidence that you demonstrated the heroic virtues. Some wannabe saints go above and beyond by practicing something called "selfmortification." Regular mortification is getting your period for the first time while cast as a snowball in the school holiday play. Self-mortification means enduring pain or self-denial in order to feel closer to God. The idea is that, since Jesus Christ made the ultimate sacrifice for us, performing some form of physical sacrifice brings us closer to him. Self-mortification is also seen as a way of aggressively rejecting the temptation of sin, unless you think self-harm itself is a sin, in which case, well...okay. Fair point.

Attitudes toward self-mortification have changed over history, largely due to the invention of the field of psychology. But it is still done,

6. Переконайте ексцентричну літню вдову залишити вам свій спадок. Або, якщо це не спрацює, переконайте ексцентричну літню вдову залишити свій спадок своєму французькому бульдогу, а потім переконайте французького бульдога залишити свій спадок вам.

7. Зробіть одну з тих речей, де, якщо ви зможете провести цілу ніч у будинку з привидами, ви отримаєте цей будинок. Потім продайте будинок спекулянту за дешево. Коли угода майже укладена, попросіть привида налякати спекулянта, щоб той продав вам будинок ще дешевше. Потім продайте цей гарно відремонтований будинок за найвищу ціну. (Примітка: можливо, доведеться віддати привиду частину прибутку.)

8. Продайте нирку. Бог дав вам дві не просто так! Гаразд, технічно кажучи, це для очищення крові та виведення відходів із сечую, але ж ще й заради грошей! Ця запасна нирка — це просто невеличка купка готівки, що лежить у вас в попереку.

9. Проведіть благодійний розпродаж випічки!

Не карайте себе. Або, може, карайте! Процес самокатування

На цьому етапі процесу канонізації римляни переоцінять ваше життя на предмет доказів того, що ви проявили героїчні чесноти. Деякі потенційні святі йдуть ще далі, практикуючи щось, що називається самокатуванням. Звичайне самокатування — це пережити першу менструацію, коли тебе розподілили на роль сніжки у шкільному святковому спектаклі. Самокатування означає терпіння болю або самозречення, щоб відчути себе ближче до Бога. Ідея полягає в тому, що, оскільки Ісус Христос приніс за нас найвищу жертву, здійснення якоїсь форми фізичної жертви наближає нас до нього. Самокатування також розглядається як спосіб агресивного відкидання спокуси гріха, якщо тільки ви не вважаєте, що самоушкодження саме по собі є гріхом, і в цьому випадку, ну... гаразд. Справедливе зауваження.

Ставлення до самокатування змінювалося протягом історії, значною мірою завдяки появі психології як науки. Але ця практика

most recently and notably by Pope John Paul II, who reportedly practiced selfflagellation and sometimes slept on a hard floor. To strike a balance, the Vatican has said that mortification should only be done under the guidance of a spiritual adviser and never for pleasure. So, if you get off on flogging yourself with a whip, you do you, but know that it may hurt your chances of getting a halo.

There are almost unlimited ways to practice self-mortification. Saint Cecilia and Saint Francis of Assisi wore hair shirts: painful undershirts made of either rough cloth or animal hair to irritate the skin. Saint John Vianney practiced severe abstinence of food and sleep. Saint Thomas More practiced self-flagellation. Mother Teresa used something called a chain cilice—a sharp metal chain wrapped tightly around the thigh. Think of it like medieval torture meets Hot Topic. Mother Teresa also practiced extreme poverty. And every priest, nun, bishop, cardinal, and pope practices celibacy.

Even at the most basic, nonsaint level, all Catholics are called on to practice some sort of mortification in the form of sacrifice, traditionally during Lent. Lent takes place during the forty days leading up to Easter and is when Catholics are asked to give up meat on Fridays as well as something additional of their own choosing to purify their souls and unite with Christ through suffering. This usually means giving up something like sweets, coffee, alcohol, or, more traditionally, saying you're going to give up one of those things and then caving in on day three. These baby sacrifices during Lent might be enough for the average Catholic, but you're going to have to amp it up if you want a front-row seat in heaven. However, realistically, full-on medieval style self-mortification is tough and cilices are pricey, so here are some updated forms of selfmortification for the aspiring saint.

все ще існує, і одним із найвідоміших її прихильників останніх часів був Папа Іван Павло II, який, за джерелами, практикував самобичування та іноді спав на твердій підлозі. Щоб знайти золоту середину, Ватикан заявив, що самокатування слід здійснювати лише під наглядом духовного наставника і ніколи заради задоволення. Отже, якщо вам подобається бити себе батоґом, робіть це, але знайте, що це може зменшити ваші шанси отримати німб.

Існує майже безліч способів практикувати самокатування. Свята Цецилія та Святий Франциск Ассизький носили волосяні сорочки: майки, зроблені з мішковини або тваринної шерсті, що подразнювали шкіру. Святий Іван Віанней практикував суворе утримання від їжі та сну. Святий Томас Мор практикував самобичування. Мати Тереза використовувала так звані шипи — гострий металевий ланцюг, щільно обмотаний навколо стегна. Уявіть собі щось на зразок поєднання середньовічних тортур і модного магазину Hot Topic. Мати Тереза також практикувала крайню бідність. А кожен священик, черниця, єпископ, кардинал і папа практикують целібат.

Навіть на найпростішому, не святому рівні, всі католики покликані практикувати певну форму самокатування у вигляді жертви, традиційно під час Великого посту. Великий піст триває сорок днів перед Великоднем, і саме в цей час католиків просять відмовитися від м'яса по п'ятницях, а також від чогось додаткового на власний вибір, щоб очистити свої душі та з'єднатися з Христом через страждання. Зазвичай це означає відмову від солодошів, кави, алкоголю або, що більш традиційно, відмовитися від однієї з цих речей, а потім зриватися на третій день. Цих невеликих жертв під час Великого посту може вистачити для пересічного католика, але вам доведеться підняти планку, якщо ви хочете отримати місце в першому ряду в раю. Однак, якщо бути реалістами, повна самопожертва в середньовічному стилі є жорсткою, а шипи дорогі, тому ось кілька оновлених форм самокатування для тих, хто прагне стати святим.

OUT: Hairshirt.

IN: Overalls. Even the most fashionable overalls make you look like a giant toddler. Plus, there is no elegant way to use a public bathroom while wearing them. They are flattering on exactly zero percent of the population.

Truly a modern form of torture.

OUT: Self-flagellation.

IN: Getting a tattoo that a drunk friend picked out for you. The experience causes physical pain, and the mark left behind is probably something you'll regret.

OUT: Extreme fasting.

IN: Drinking decaf coffee. What is the point?

OUT: Going barefoot in all climates.

IN: Ballet flats. They are somehow more painful than being barefoot.

OUT: Celibacy.

IN: Watching a movie that has a graphic sex scene while your parents are in the room. Truly, this is a suffering the early saints could not have imagined.

OUT: Kneeling for long periods of time.

IN: Being over 30 and having knees. It's the pain of extended kneeling, all the time, for reasons as simple as, "I sat weird yesterday."

OUT: Chain cilice.

IN: Using an old razor to shave. It's an equally effective way to tear your flesh. For a bonus, put on scented lotion after and offer up the vanilla scented burning sensation as a sacrifice to Jesus.

OUT: Vow of poverty.

IN: Being a millennial trying to afford a home.

OUT: Abstaining from sleep.

ПЕРШОДЖЕРЕЛО: Волосяниця.

ІНТЕРПРЕТАЦІЯ: Комбінезони. Навіть наймодніший комбінезон робить вас схожим на величезного малюка. До того ж, у ньому неможливо елегантно скористатися громадським туалетом. Він пасує рівно нулю відсотків населення. Справжня сучасна форма тортур.

ПЕРШОДЖЕРЕЛО: Самобичування.

ІНТЕРПРЕТАЦІЯ: Татуювання, яке для вас вибрав п'яний друг. Цей досвід спричиняє фізичний біль, а слід, що залишається після нього, — це, ймовірно, те, про що ви пошкодуєте.

ПЕРШОДЖЕРЕЛО: Екстремальне голодування.

ІНТЕРПРЕТАЦІЯ: Вживання кави без кофеїну. Який у цьому сенс?

ПЕРШОДЖЕРЕЛО: Ходіння босоніж за будь-якої погоди.

ІНТЕРПРЕТАЦІЯ: Балетки. Ноги в цьому взутті страждають сильніше.

ПЕРШОДЖЕРЕЛО: Целібат.

ІНТЕРПРЕТАЦІЯ: Перегляд фільму з відвертою сценою сексу, коли батьки знаходяться в кімнаті. Справді, це страждання, яке ранні святі не могли собі уявити.

ПЕРШОДЖЕРЕЛО: Тривале стояння на колінах.

ІНТЕРПРЕТАЦІЯ: Бути старшим за 30 і мати коліна. Це біль від тривалого стояння на колінах, постійно, з таких простих причин, як "напевно, я вчора незручно сидів".

ПЕРШОДЖЕРЕЛО: Шипи.

ІНТЕРПРЕТАЦІЯ: Гоління старою бритвою. Це не менш ефективний спосіб розірвати собі шкіру. Як бонус, нанесіть після цього ароматизований лосьйон і принесіть запах ванілі та пекуче відчуття в жертву Ісусу.

ПЕРШОДЖЕРЕЛО: Обітниця бідності.

ІНТЕРПРЕТАЦІЯ: Бути представником покоління міленіалів, який намагається придбати собі власне житло.

ПЕРШОДЖЕРЕЛО: Відмова від сну.

IN: Having children.

Saints Who Did the Most

For much of Church history, self-mortification was a common practice among Catholics who were concerned about rejecting the temptations of Satan. The idea behind self-mortification is that, by denying the pleasures of Earth, the soul is brought closer to heaven. In practice, that means selfharm, which is why mortification has largely fallen out of favor in the contemporary Church. These days, the practice lives on in small sacrifices like giving up pleasures for Lent, rejecting vices, and subjecting yourself to acoustic guitar renditions of “How Great Thou Art” during the cool weekend mass. These are a few of the saints who took mortification to the next level. If you run into them in heaven, don’t tell them about developments in psychology. It’ll just bum them out.

Saint Catherine of Genoa (1447–1510)

Catherine was an intense kid. When she was as young as eight years old, she refused to sleep in her normal bed, opting instead for a bed of straw and a wooden block for a pillow. Against her wishes, her parents married her off at sixteen, which went about as well as you’d expect. As if a bad marriage isn’t hard enough, Catherine kept on making life harder. A short list of her preferred self-mortifications includes licking the ground, wearing a hair shirt, refusing to eat meat or fruit, eventually refusing to eat anything at all, and keeping her eyes cast downward. Surprisingly, this lifestyle must’ve been appealing, because her husband converted and agreed to live a celibate life with her—which one imagines wasn’t super hard given the fact that her lingerie was a hair shirt.

Saint Hilarion (c. 291–c. 371)

Hilarion was a hermit who took dietary self-mortification to the next level. Starting around age twenty, he spent three years eating only moistened lentils, then three years eating only dry bread and salt water, then three years only herbs and roots, followed by four years of barley

ІНТЕРПРЕТАЦІЯ: Народження дітей.

Святі, які зробили найбільший внесок

Протягом більшої частини історії Церкви самокатування було поширеною практикою серед католиків, які прагнули відкинути спокуси сатани. Ідея самокатування полягає в тому, що, відмовляючись від земних задовольень, душа наближається до неба. На практиці це означає самоушкодження, саме тому самокатування в сучасній Церкві значною мірою вийшло з ужитку. Сьогодні ця практика продовжує існувати у вигляді невеликих жертв, таких як відмова від задовольень на Великий піст, відмова від пороків та вислуховування акустичної гітарної версії пісні “How Great Thou Art” під час прохолодної недільної меси. Ось декілька святих, які підняли самокатування на новий рівень. Якщо ви зустрінете їх у раю, не розповідайте їм про досягнення в психології. Це їх лише засмутить.

Свята Катерина Генузька (1447–1510)

Катерина була дуже емоційною дитиною. У віці восьми років вона відмовилася спати у своєму звичайному ліжку, вибравши замість нього солом’яне ліжко та дерев’яний брусок замість подушки. Всупереч її бажанням, батьки видали її заміж у шістнадцять років, що закінчилося так, як і слід було очікувати. Ніби поганий шлюб не був достатньо важким, Катерина продовжувала ускладнювати собі життя. Короткий перелік її улюблених способів самокатування включає лизання землі, носіння волосяниці, відмову від м’яса та фруктів, а зрештою — відмову від їжі взагалі, а також постійне опускання очей донизу. Дивно, але такий спосіб життя, мабуть, був захопливим, бо її чоловік повернувся і погодився жити з нею у целібаті — що, як можна уявити, не було надто важко, зважаючи на те, що її білизна була сорочка з мішковини.

Святий Іларіон Великий (бл. 291–бл. 371)

Іларіон був пустельником, який підняв самокатування у харчуванні на новий рівень. Починаючи приблизно з двадцяти років, він три роки харчувався лише змоченою сочевицею, потім три роки — лише сухим хлібом і солоною водою, потім три роки — лише

bread and veggies (a treat compared to the previous nine years). Somehow, despite what must've been an insane case of malnutrition and the worst-smelling farts in history, Hilarion survived. At age sixty-four, he stopped eating bread (ahead of his time in terms of diet trends). Oh, and he did much of this while living in a five-foot-by-five-foot cell. Hilarion lived to be eighty years old and is now in heaven hopefully enjoying a whole Costco sheet cake.

Saint Celestine V (c. 1215–1296)

Celestine V was, against his will, a pope. Starting his life as Peter, Celestine V just wanted to be a hermit and live his life in intense devotion to God. This included things like wearing a hair shirt (standard), draping himself with iron chains (advanced), and spending the better part of every year consuming just bread and water (extreme). All these supercool hobbies made Celestine so popular that he attracted enough followers to found his own holy order: the Celestines. Despite his best efforts to be alone, Celestine couldn't fight his popularity and was named pope in 1294. It was a cool job with a lot of power, and Celestine hated it. Thankfully, due to internal fighting, his papacy didn't last long. Celestine V was pressured to resign just months after taking office and, to prevent any future power struggles, was put in prison until his death two years later. So ultimately, he did get his wish to be left alone!

Saint John Marie Vianney (1786–1859)

John didn't get much formal education as a kid, which caused him to struggle when he entered the seminary. But once John was ordained a priest in 1815, he went hard. He practiced extreme fasting and would work between sixteen and twenty hours a day hearing confession, proving that man can survive on hot goss alone. But that wasn't enough for ole John.

травами та корінням, а потім чотири роки — ячмінним хлібом і овочами (що було справжньою розкішшю порівняно з попередніми дев'ятьма роками). Якимось чином, незважаючи на те, що це, мабуть, був божевільний випадок недоїдання та найгірші смердючі пуки в історії, Іларіон вижив. У віці шістдесяти чотирьох років він перестав їсти хліб (випередивши свій час у плані дієтичних трендів). До речі, він робив це, живучи в камері розміром 1,5 на 1,5 метра. Іларіон дожив до вісімдесяти років і зараз, сподіваємося, насолоджується цілим тортом з супермаркету Costco в раю.

Святий Целестин V (бл. 1215–1296)

Целестин V став папою проти своєї волі. Почавши своє життя як Петро, Целестин V мріяв лише про життя відлюдника, присвячене глибокій відданості Богу. Це включало такі речі, як носіння волосяниці (стандарт), обмотування себе залізними ланцюгами (просунутий рівень) та проведення більшої частини кожного року, харчуючись лише хлібом і водою (екстремальний рівень). Усі ці надзвичайно круті захоплення зробили Целестина настільки популярним, що він привернув достатньо послідовників, щоб заснувати власний чернечий орден: целестинів. Незважаючи на всі свої зусилля бути на самоті, Целестин не зміг протистояти своїй популярності і був обраний папою у 1294 році. Це була крута робота з великою владою, і Целестин її ненавидів. На щастя, через внутрішні чвари його понтифікат тривав недовго. Целестина V змусили піти у відставку лише через кілька місяців після вступу на посаду, а щоб запобігти будь-якій майбутній боротьбі за владу, його ув'язнили, де він пробув до своєї смерті два роки по тому. Тож зрештою його бажання залишитися на самоті все-таки здійснилося!

Святий Іван Марія Віанней (1786–1859)

У дитинстві Іоанн не отримав базової освіти, через що йому довелося нелегко, коли він вступив до семінарії. Але після того, як у 1815 році Іван був висвячений на священника, він взявся до справи з усією серйозністю. Він дотримувався суворого посту і працював від шістнадцяти до двадцяти годин на день, сповідуючи, довівши, що

He also reportedly slept on a board, wore chains, wouldn't shoo away bugs that landed on him, and refused to smell flowers. Yes, John's dedication to God was so extreme that he literally refused to stop and smell the roses.

Saint Rose of Lima (1586–1617)

Rose of Lima committed to a life of prayer at a young age and never looked back. Concerned that her beauty was a distraction, she rubbed her face with peppers and her hands with quicklime until they were red and blistered. She cut off her hair and wore a spiked crown to mimic Jesus's crown of thorns. She practiced extreme fasting, sometimes refusing even water. She flogged herself regularly, wore a hair shirt, and slept on a bed of broken glass and stone. Oh, and all this was in her twenties. Rose experienced many visions throughout her life, possibly due to the whole constant torture and dehydration thing. Years of severe mortification may be great for the soul but not for the body, and Rose passed away at the relatively young age of thirty-one. She's typically depicted in art wearing a crown of roses and looking absolutely radiant, which must annoy the shit out of her.

Saints Who Did the Bare Minimum

If whipping yourself and wearing spiked chains around your thighs sounds like a lot, don't worry. The history of sainthood is full of people who did extraordinary things, overcame unbelievable odds, made unthinkable sacrifices, and contributed to the advancement of not just Catholicism, but also all human history. Then there's these guys.

You know these guys. You've gone to school with them. You've worked with them. You may have even dated them. They're the ones who keep getting promoted despite not knowing how to attach a PDF to an email. The ones who are thirty-five yet somehow don't know how to use a breaker box. The dads who call taking care of their own children "babysitting." These guys are everywhere, even heaven.

людина може вижити, харчуючись лише плітками. Але цього було замало для старого Віаннея. За джерелами, він також спав на дошці, носив ланцюги, не відганяв комах, що сідали на нього, і відмовлявся нюхати квіти. Так, його відданість Богу була настільки крайньою, що він буквально відмовлявся зупинитися й понюхати троянди.

Свята Роза Лімська (1586–1617)

Роза Лімська присвятила себе молитовному життю ще в юному віці і ніколи не оглядалася назад. Побоюючись, що її краса занадто притягує увагу, вона натирала обличчя перцем, а руки — негашеним вапном, доки вони не ставали червоними й покривалися пухирями. Вона обстригла волосся й носила терновий вінок, щоб наслідувати терновий вінок Ісуса.

Вона дотримувалася суворого посту, іноді відмовляючись навіть від води. Вона регулярно шмагала себе, носила волосяницю та спала на ліжку з битого скла та каменю. О, і все це було, коли їй було за двадцять. Протягом свого життя Роза мала багато видінь, можливо, через постійні тортури та зневоднення. Роки суворого самокатування можуть бути чудовими для душі, але не для тіла, і Роза померла у відносно молодому віці — тридцять один рік. У мистецтві її зазвичай зображують у вінку з троянд, і вона виглядає абсолютно сяючою, що, мабуть, її страшенно дратує.

Святі, які докладали мінімум зусиль

Якщо биття себе батоном і носіння ланцюгів з шипами навколо стегон здається вам занадто, не хвилюйтеся. Історія святості сповнена людей, які робили надзвичайні речі, долали неймовірні перешкоди, погоджувались на немислимі жертви та сприяли розвитку не лише католицизму, а й усїєї людської історії. А ще є ці люди.

Ви знаєте таких людей. Ви з ними ходили до школи. Ви з ними працювали. Можливо, ви навіть зустрічалися з ними. Це ті, кого постійно підвищують у посаді, хоча вони навіть не знають, як прикріпити PDF-файл до електронного листа. Ті, кому вже тридцять п'ять, але вони чомусь не вмюють користуватися розподільним

Saint Adrian III (d. c. 885)

Historians don't know much about who Adrian III was or why he got the big halo promotion. He was elected pope in 884, which means he only reigned for about a year before he died. During that time, his major accomplishments seem to have been sentencing one member of an opposition party to blinding and then death and having a woman who was a part of that same opposition party whipped and paraded through the streets naked. Adrian III died on his way to visit the unfortunately named King Charles III the Fat. He wasn't martyred; he just didn't survive the trip. Now, for reasons that remain unclear, he's a saint.

Saint Anastasius I (d. 401)

Anastasius I was only pope for about two years. His most notable contribution to church history seems to be that he was the first pope to say that priests should stand up and bow their heads while reading the Gospel. It's a nice gesture, but maybe not halo-worthy. It's sort of like putting your dishes in the sink after Thanksgiving dinner and wanting as much credit as the person who got up at 5:00 a.m. to cook the turkey. We're all proud of you for helping, but like, calm down.

Saint Hyginus (d. c. 140)

Hyginus was the ninth pope, and that's about all we know about him. The heretical belief of Gnosticism seemed to gain ground during his papacy, but there's no record of him doing anything about it. Nobody knows how Hyginus died, but he isn't listed on any martyrologies, so it seems like natural causes. Basically, the only three known facts about him are (1) he was briefly pope, (2) he eventually died, and (3) he's a saint.

Saint Fabian (d. 250)

Fabian was a martyr and pope who actually made several important

щитом. Татусі, які вважають догляд за власними дітьми героїзмом. Такі люди є скрізь, навіть у раю.

Святий Адріан III (пом. бл. 885 р.)

Історики не знають багато про те, ким був Адріан III і чому він отримав велике підвищення до святого. Його обрали папою в 884 році, а це означає, що він правив лише близько року, перш ніж помер. За цей час його головними досягненнями, здається, були засудження одного члена опозиційної партії до осліплення, а потім до смерті, та покарання жінки, яка була частиною тієї ж опозиційної партії, батогами та виставлення її на показ вулицями голою. Адріан III помер дорогою до короля Карла III Товстого, який мав невдале ім'я. Він не став мучеником; він просто не вижив під час подорожі. Тепер, з причин, що залишаються незрозумілими, він є святим.

Святий Анастасій I (помер 401 р.)

Анастасій I був папою лише близько двох років. Його найвизначнішим внеском у церковну історію, мабуть, є те, що він став першим папою, який постановив, що священники мають вставати й схилити голови під час читання Євангелія. Це гарний жест, але, мабуть, не такий, щоб заслуговувати на німб. Це ніби поставити посуд у раковину після вечері на День Подяки і хотіти стільки ж похвали, скільки та людина, яка прокинулася о 5:00 ранку, щоб приготувати індичку. Ми всі пишаємося тобою за допомогу, але, ну, заспокойся.

Святий Гігін (пом. бл. 140 р.)

Гігін був дев'ятим папою, і це майже все, що ми про нього знаємо. Здається, що еретичне вчення гностицизму набирало сили під час його понтифікату, але немає жодних згадок про те, що він щось робив з цього приводу. Ніхто не знає, як помер Гігін, але його немає в жодних мартирологах, тож, схоже, це були природні причини. В основному, єдині три відомі факти про нього такі: (1) він був папою недовго, (2) зрештою помер, і (3) він є святим.

Святий Фабіан (помер у 250 р.)

Фабіан був мучеником і папою, який за час свого правління

contributions to the Church during his reign, including organizing the role of deacons in Rome and making infrastructure improvements to the catacombs of Saint Callistus. It's how he became pope that earns him a spot on this list. Fabian was a farmer who just happened to visit Rome when a new pope was being elected. A dove landed on Fabian, which the electors took as a sign, so they unanimously voted for him to be the next pope. That's it. His whole resume was "man with bird on him." The lesson here is, the next time you have a job interview and feel underqualified, just fill your pockets with birdseed and hope you can pull a Fabian.

Saint James the Greater (d. 44)

James was one of the Twelve Apostles and, after Jesus was killed, likely went on to travel and preach. Not much is known about James's post-Jesus life, and it may have been amazing, but that's not why he got the nickname "the Greater." James gets to carry that honorable distinction for the rest of his afterlife for the sole reason that he was taller than another apostle who was also named James. Even worse, the shorter guy got stuck with the nickname James the Lesser, which just feels mean.

зробив кілька важливих внесків у розвиток Церкви, зокрема впорядкував службу дияконів у Римі та поліпшив інфраструктуру катакомб святого Каллікста. А потрапив він до цього списку саме завдяки тому, як став папою. Фабіан був селянином, який випадково опинився в Римі під час виборів нового папи. На Фабіана прилетіла голубка, що виборці сприйняли як знак, тож вони одногосно проголосували за нього як наступного папу. Ось і все. Усе його резюме складалося з "чоловік, на якого сіла пташка". Висновок такий: наступного разу, коли ви будете на співбесіді і відчуєте, що не маєте достатньої кваліфікації, просто наповніть кишені пташиним насінням і сподівайтесь, що вам вдасться повторити подвиг Фабіана.

Святий Яків Старший (пом. 44 р.)

Яків був одним із Дванадцяти апостолів і, ймовірно, після страти Ісуса продовжував подорожувати та проповідувати. Про життя Якова після смерті Ісуса відомо небагато, і, можливо, воно було дивовижним, але не тому він отримав прізвисько "Старший". Яків отримав це почесне звання на все життя в потойбіччі лише тому, що був вищим за іншого апостола, якого також звали Яків. Що ще гірше, нижчий хлопець отримав прізвисько Яків Молодший, що здається просто жорстоким.

Chapter 2. The features of translating irony, sarcasm and other stylistic devices of humour in humorous non-fiction

2.1. The genre and stylistic features of the book *How to Be a Saint* and the distinctive nature of the author's narrative

The *Thesaurus dictionary* describes nonfiction as the branch of literature comprising works of narrative prose dealing with or offering opinions on facts and reality, including biography and history. Hence, it is the genre that is based on facts and conclusions of the author's expertise and has one simple goal: to provide information. J. Dukes in her article *What is nonfiction* for *CeladonBooks* describes modern nonfiction as a prose — writing that sounds like everyday speech and is not written in meter, like poetry. Humorous nonfiction is the specific type that focuses on rendering the synthesis of documentary or factual content using the stylistic devices such as irony, sarcasm, hyperbole, simile and so on. It still relies on historical events and personalities while presenting them in an entertaining manner. The book *How to Be a Saint: An Extremely Weird and Mildly Sacrilegious History of The Catholic Church's Biggest Names* by Kate Sidley is a great representation of this genre, because it preserves the informative function of historical and religious discourse, however the material is reframed through irony, sarcasm, and colloquial language.

Some people believe that religion should be studied religiously because they think it is the only possible way to understand it (Jensen, 2025,). In our opinion, Kate Sidley demonstrates that religious discourse may also be approached through satire, irony, and critical reflection without distorting historical facts. She reinterprets the saints' biographies through humorous commentary and sarcastic observations, emphasizing that the lives of canonized figures were often far more contradictory, eccentric, and human than idealized religious narratives tend to suggest.

The authorial narrative is strongly influenced by the professional background of the writer. According to the information from her personal website, Kate Sidley is a WGA Award and Peabody Award-winning, Emmy-nominated comedy writer and performer who currently writes for *The Late Show with Stephen Colbert* (Sidley 2025). Sidley's ribald tone that she uses for writing scripts is preserved in the story in the form of humorous remarks, conversational digressions, ironic exaggeration, and references to contemporary culture. It creates the impression of direct communication with the reader. As a result, the narrative acquires a distinctly personalized and dynamic character.

Exploring the structure of the text, the book imitates the format of a self-help guide. M. Cavannagh explores in his article *Nonfiction: 24 Genres and Types of Fact-Based Books* types of nonfiction, including history, science, philosophy, biographies, journalism, memoirs and autobiographies, self-help, religion and spirituality, humor and so on. Self-help type is considered to be some guidance and actions that help you solve personal problems. Self-help books can be research-based, or they can be reflective. Describing the canonization in the book, Kate Sidley ironically highlights that sainthood is not always associated with blessed spiritual aspirations, but rather with an exceedingly painful path characterised by mortification and physical suffering.

Another aspect of the stylistic characteristics of the text is the use of colloquial vocabulary and conversational syntax. The text is rich in irony, sarcasm, emotionally colored vocabulary, slang, and informal expressions. As we have mentioned earlier, this creates the effect of a conversation with the audience. This technique is very effective, as the text contains Catholic Church terminology, yet it is not oversaturated with it and allows people unfamiliar

with the Catholic Church to engage with this book, as the text appears entirely comprehensible and adaptable to the audience's needs.

In conclusion, *How to Be a Saint: An Extremely Weird and Mildly Sacrilegious History of The Catholic Church's Biggest Names* by Kate Sidley illustrates how humorous nonfiction combines factual historical and religious content with irony, sarcasm, and colloquial language to make complex topics more accessible and engaging for readers. The analysis demonstrates that the author's comedic background strongly shapes the narrative style, creating a conversational and highly personalized tone. At the same time, the book preserves the informative function of nonfiction while reinterpreting religious discourse through satire and critical reflection, emphasizing the human, contradictory, and unconventional aspects of canonized figures.

2.2. The concept of humour. Types of stylistic devices

Humour as a linguistic and cultural phenomenon has been the subject of scholarly inquiry across disciplines ranging from philosophy and psychology to linguistics and literary theory. (Dyrel 2017) In the context of stylistics, humour is understood not merely as a result of comedic intent on the part of the author, but as a complex communicative outcome produced through deliberate formal choices at the lexical, syntactic, and discursive levels.

The philosophical roots of humour theory trace back to classical antiquity. Morreal in his article *Philosophy of Humor* notes that the incongruity theory, the superiority theory, and the relief theory represent the three foundational frameworks that have shaped modern understandings of comic effect (2024). The incongruity theory, first articulated in its systematic form by Kant and later developed by Schopenhauer, holds that laughter arises from the sudden perception of a mismatch between an expectation and the reality that follows. Chambers notes that "incongruity-based approaches have proven the most durable, precisely because they accommodate the wide range of forms through which humour manifests in literary and spoken discourse" (2023, p. 41). The superiority theory, associated with Hobbes, posits that humour derives from a sense of elevation over another's misfortune, while the relief theory, linked to Freud, frames humour as a mechanism for releasing psychic tension. Each of these frameworks illuminates a different dimension of comic language, and contemporary stylistic analysis typically draws on all three in combination.

Stylistics, as a discipline concerned with the systematic study of style in language, approaches humour through the lens of linguistic choice. Every humorous effect in a literary text is the product of a specific selection from the available linguistic resources at a given point in the discourse. (Yermolenko 2018, p. 19) A rigorous stylistic analysis of humour must account for the layered interplay between phonological, morphological, syntactic and semantic choices, rather than treating comic effect as an emergent property of content alone. This perspective aligns stylistics with the broader project of functional linguistics, according to which every formal feature of a text is motivated by communicative purpose. In humorous non-fiction, this means that the author's decision to use a colloquial register, an ironic qualifier, or a sarcastic parenthetical is never accidental but reflects a coherent stylistic strategy.

Among the categories of stylistic devices relevant to the analysis of humour, irony occupies a central place. Irony, in its broadest sense, involves the expression of meaning through its apparent opposite. At the sentence level, irony typically operates through a mismatch between the semantic content of an utterance and its pragmatic force: a statement that appears to praise is understood as criticism, a description that seems admiring is received as condemnatory. (Attardo 2014 p. 398) This detection relies on shared cultural knowledge, familiarity with the author's voice, and sensitivity to contextual cues, all of which may not transfer seamlessly across linguistic and cultural boundaries.

Sarcasm is a specialised and intensified form of irony characterised by a sharper affective edge. While irony can be gentle and ambiguous, sarcasm is typically directed at a specific target and carries an unmistakable tone of contempt or mockery. Abdul Aziz defines sarcasm as "a rhetorical mode in which the speaker or writer adopts an exaggeratedly positive or reverential register to convey scorn or ridicule, usually at the expense of a particular individual, institution, or ideology" (2019, p. 39). In literary discourse, sarcasm is often signalled through hyperbole, exaggerated formality, or the deployment of sanctioned vocabulary in contexts that render it absurd. The distinction between irony and sarcasm matters for translation because the two devices call for different interpretive and rendering strategies, and conflating them produces a loss of tonal precision.

Colloquialism is another stylistic device that plays a constitutive role in humorous writing. Colloquial language, characterised by informality, regional or social variation, and a proximity to spoken registers (Fattah and Salih 2024, p.77). It introduces into the written text the sense of an overheard conversation, a private joke shared between author and reader. In humorous non-fiction, the sudden intrusion of a colloquial phrase into an otherwise formal or elevated context generates a comic contrast that is simultaneously linguistic and social, drawing attention to the constructed nature of register and the artificiality of the elevated style being subverted.

Hyperbole is a device of scalar excess in which a quality, quantity, or intensity is deliberately overstated to produce emphasis or comic effect. In humorous writing, hyperbole rarely functions as a straightforward intensifier; instead, it operates within a frame of ironic awareness, with the reader understanding that the exaggeration is intentional and that its purpose is to expose or satirise its subject rather than genuinely to describe it. Chambers notes that "hyperbole in satirical and humorous texts functions as a mechanism of defamiliarisation, making the familiar appear strange or grotesque through the application of disproportionate descriptive energy" (2023, p. 47). The device is especially prevalent in humorous histories and biographical writing, where the formal expectation of sober scholarly assessment is repeatedly violated by the intrusion of comic excess.

Litotes, as the rhetorical counterpart of hyperbole, achieves humorous effect through deliberate understatement. (McCuigan 2007, p. 19) By affirming something through the negation of its opposite, or by describing a remarkable situation in conspicuously inadequate terms, we think that the author creates a gap between the magnitude of the subject and the modesty of its description. This gap is itself the source of the humour, as readers are invited to supply the missing intensity from their own knowledge and imagination. In the context of humorous non-fiction on religious subjects, litotes can serve as a means of approaching controversial or sensitive material with a degree of indirection that simultaneously defuses potential offence and heightens comedic impact.

Pun and wordplay represent the phonological and morphological dimensions of humorous stylistics. A pun, also called paronomasia, exploits the multiple meanings or similar sounds of words to produce an unexpected semantic collision, generating a moment of incongruity that resolves into laughter. (Giorgadze 2014, p. 271) Wordplay more broadly encompasses any manipulation of the formal properties of language for comic or rhetorical effect, including paronomasia, spoonerism, anagram, palindrome, onomatopoeia, mondegreen, malapropism, oxymoron, etc. (Giorgadze 2014, p. 272) The prevalence of wordplay in a text is thus a significant factor in assessing the overall difficulty of its translation.

Allusion and intertextuality function as devices of enriched meaning in humorous writing by establishing implicit connections between the text and an external body of knowledge. An allusion may be literary, historical, cultural, or religious, and its comic potential lies in the gap between the gravity or prestige of the source and the incongruous context into which it is inserted. In a text dealing with the history of the Catholic Church, allusions to

scripture, hagiography, and ecclesiastical tradition provide a constant backdrop against which the author's ironic and colloquial interventions register with heightened effect. Boase-Beier notes that "allusion is a device that presupposes a community of knowledge between author and reader, and its stylistic analysis must therefore attend to the cultural and historical assumptions embedded in the text" (2011, p. 424)

Rhetorical and ordinary questions are semantically identical but pragmatically distinct. Caponigro and Sprouse note that a rhetorical question is an interrogative utterance produced in a context where both the speaker and the addressee already know the answer, while an ordinary question, though identical in form, is uttered in a context where the speaker genuinely does not know the answer — regardless of whether the addressee does (2019, p. 122). Ultimately, the distinction between the two question types reduces to a matter of the speaker's and addressee's knowledge and beliefs regarding the answer to the question at hand. Rhetorical questions function in persuasive and satirical discourse as a mechanism for aligning the reader with the speaker's evaluative position without requiring explicit statement of that position. In a text that treats the lives of Catholic saints with ironic detachment, rhetorical questions allow the author to question received hagiographic narratives while maintaining the plausible fiction of scholarly inquiry.

Parentheticals are expressions that are linearly represented in a host sentence, but seem structurally independent at the same time. They typically function as modifiers, additions or comments on the current talk. (Dehe and Kavalova 2007, p. 1) Hence, we can say that parentheticals help the author or the speaker to convey their attitude towards context of the utterance. In addition, in our opinion, parentheticals help reduce the distance between the reader and the author by creating the impression of a spontaneous, conversational aside — as if the author is stepping outside the main narrative to speak directly and informally to the reader. In humorous non-fiction, it can function as a joke which mocks or criticises a particular concept in the text.

In other words, the table provides a systematised overview of the principal stylistic devices relevant to the analysis of *How to Be a Saint*, with definitions, their functions in humorous non-fiction, and examples from the selected fragment (Appendix A).

We can conclude that the comic effect in texts is not accidental but is produced through formal linguistic choices. Stylistic devices such as irony, sarcasm, colloquialism, hyperbole, litotes, pun/wordplay, allusion, rhetorical question, and parentheticals each contribute to the construction of humour on different linguistic levels — from the phonological to the pragmatic. Together, they form a cohesive stylistic strategy through which the author shapes the reader's perception, establishes closeness—all defining features of effective humorous discourse.

2.3. Translation techniques for rendering irony, sarcasm, colloquialism and other stylistic devices in the translation of the selected fragment from the book *How to Be a Saint*

The translation of stylistically rich humorous non-fiction presents a set of challenges that go beyond the standard problems of lexical equivalence and syntactic restructuring. When the source text deploys irony, sarcasm, colloquialism, and other comic devices as its primary rhetorical instruments, the translator must not only render propositional content but also reproduce an affective and tonal register that is inseparable from the text's meaning. Boase-Beier argues that "the translator of a stylistically marked text must engage with the text as a structured whole, attending to the way formal choices at every level conspire to produce a unified rhetorical effect" (2011, p. 421). In the case of *How to Be a Saint* by Kate Sidley, this rhetorical effect is built on the sustained tension between the solemnity of its subject matter —

the lives and legacies of Catholic saints — and the relentlessly irreverent, colloquial, and ironic register in which that subject is treated.

The main goal of translation is to achieve equivalence. Preserving the meaning of a text when rendering it into a foreign language requires, first and foremost, a correct interpretation of the source text. (Stoyanova 2020, p. 405) And then analysing the translation strategies applied to this text is to establish a typology of the stylistic challenges it presents. These challenges fall broadly into three categories: devices that depend on cultural knowledge shared between author and source-language reader but not necessarily accessible to the target-language reader; devices that depend on formal properties of the English language that have no direct structural equivalent in Ukrainian; and devices that depend on register contrast, where the comic effect arises from the juxtaposition of formal and informal vocabulary within the same sentence or passage. Each of these categories requires a different strategic orientation on the part of the translator, and the overall approach to the text reflects a series of micro-decisions that, in aggregate, determine whether the target text preserves the humorous effect of the original.

The translation of Kate Sidley's *How to Be a Saint* from English into Ukrainian systematically applied Lucía Molina and Amparo Hurtado Albir's classification of eighteen translation techniques in order to preserve the book's irreverent, satirical humour. The following techniques were used: modulation, literal translation, amplification, established equivalent, discursive creation, reduction, adaptation, transposition, compensation, borrowing. In other words, according to the information of the figure (Appendix A), out of 60 selected elements in the sample, modulation was used for 19 (32%), literal translation for 16 (27%), amplification for 14 (23%), established equivalent for 12 (20%), discursive creation for 12 (20%), reduction for 8 (13%), adaptation for 6 (10%), transposition for 4 (7%), compensation for 3 (5%), borrowing for 1 (2%). For some elements, several translation techniques were used at once to ensure the most accurate translation into the target language.

A more instructive approach is to examine this through illustrative examples from *How to Be a Saint*, clarifying the meaning of each translation technique and demonstrating how it was applied.

Modulation is used for changing the point of view, focus or cognitive category in relation to the ST; it can be lexical or structural (Molina, Lucía, Albir, Amparo 2002, 510).

(1s) *At this point, you're dead, which means you're off to a great start!* (Sidley, 2025, p. 106) – **(1t)** *На цьому етапі смерть для вас чудовий старт!* (Сідлі/Тригуб 2026, p. 5)

In this sentence modulation was used for the phrase "you're dead," rendered as "смерть для вас." It involves a shift in linguistic means: the English uses a direct statement of a person's state ("you're dead"), while the Ukrainian reframes it as a nominal event affecting the person. By modulating the expression, we preserved the meaning while making it stylistically appropriate for the humorous context.

(2s) *So don't have sex, but if you do, have a ton, then write a book about how bad you feel about it* (Sidley 2025, p. 120). – **(2t)** *Тож не займайтеся сексом, але якщо вже займаєтеся — розгуляйтеся, а потім напишіть свою сповідь* (Сідлі/Тригуб 2026, p. 20).

In this sentence techniques such as modulation and discursive creation were used. Discursive creation is used for establishing a temporary equivalence that is totally unpredictable out of context (Molina, Lucía, Albir, Amparo 2002, 510). It is worth mentioning that the part "then write a book how bad you feel about it - а потім напишіть свою сповідь" demonstrates conceptual modulation, as the translation reinterprets the original idea through the reference to the book *Confessions*, previously mentioned by the author in relation to the saint's promiscuous lifestyle. Such a transformation allows us to preserve and effectively convey the ironic and humorous effect of the source text for the target audience. In the case

have a tone – розгуляйтеся discursive creation was used to establish a temporary equivalence that naturally conveys the context and meaning of the expression.

(3s) *It's tough to be squeaky-clean post-internet* (Sidley 2025, p. 125). – **(3t)** *У наш час інтернету важко бути бездоганим* (Сідлі/Тригуб 2026, p. 24).

In this case the temporal adjective *post-internet* (pointing to the era after the internet's arrival) is rendered as *У наш час інтернету* (in our time of the internet). This modulation shifts the perspective from a linear "after" to a descriptive "during this age defined by the internet.

(4s) *OUT: Going barefoot in all climates. IN: Ballet flats. They are somehow more painful than being barefoot* (Sidley 2025, p. 143). – **(4t)** *ПЕРШОДЖЕРЕЛО: Ходіння босоніж за будь-якої погоди. ІНТЕРПРЕТАЦІЯ: Балетки. Ноги в цьому взутті страждають сильніше* (Сідлі/Тригуб 2026, p. 37).

In this sentence modulation was used to change the focus of the statement. In the source text the main object was ballet flats, but in the target text a characteristic of the object is transferred to the person's physical condition, specifically the condition of the legs. The part *out/in – першоджерело/інтерпретація* is the example of the use of adaptation. Adaptation is used for replacing a ST cultural element with one from the target culture (Molina, Lucía, Albir, Amparo 2002, 509). In this case, a cultural and stylistic adjustment takes place, as the short English markers are replaced with clearer and more comprehensible Ukrainian equivalents.

(5s) *And I ain't the only freebooter in the bunch...are all as true as a sailor's vow of monogamy* (Sidley 2025, p. 148). – **(5t)** *І я не єдиний пірат на цьому кораблі...всі вони справжні, прям як обіцянка моряка бути вірним* (Сідлі/Тригуб 2026, p. 18).

In this case modulation was used by replacing the abstract expression "vow of monogamy" with the more natural and contextually expressive phrase "обіцянка бути вірним." This semantic shift preserves the ironic implication of the original while adapting the expression to the stylistic norms of the target language.

Here is one more example of the technique discursive creation.

(6s) *"What's up, kiddo?"* (Sidley 2025, 121) – **(6t)** *"Як справи, любі?"* (Сідлі/Тригуб 2026, p. 20).

The technique of discursive creation was applied here because Ukrainian, unlike English, is a grammatically gendered language, meaning address forms must agree in gender with the referent. Since we chose the formal/plural "ви" register to render the intimate tone of "kiddo," a direct equivalent would have imposed an unwarranted gender marking. Therefore, "любі" was selected as a contextually motivated solution — a gender-neutral plural form of endearment that reconstructs the warmth and informality of the original without distorting it through unnecessary gendering.

The next translation technique that we have already mentioned above is adaptation.

(7s) *That's why, in 1969, Pope No-Fun-Scurvy-Dog kicked me off the official liturgical calendar and sent me feast day to Davy Jones's locker* (Sidley 2025, p. 118). – **(7t)** *Ось чому в 1969 році Папа-нудний-безтолковий-одоробло викреслив мене з офіційного церковного календаря і відправив мій день пам'яті на дно моря* (Сідлі/Тригуб 2026, p. 18).

Adaptation was used because "Davy Jones's locker" is an English nautical idiom rooted in Anglophone maritime folklore, which would be unfamiliar to a Ukrainian reader. A literal translation would have been meaningless, so we replaced it with "дно моря" — a simple, universally understood phrase that conveys the same idea of something being lost or discarded forever.

The next translation technique is literal translation.

Literal translation is used for translating a word or an expression word-for-word (Molina, Lucía, Albir, Amparo 2002, 510).

(8s) *Servant of God is the entry-level job for saints. Don't get stuck here, or you'll spend eternity getting coffees for the apostles* (Sidley 2025, p. 125). – **(8t)** *Слуга Божий — це посада початкового рівня для святих. Не застрягайте тут, інакше ви проведете вічність, приносячи каву апостолам* (Сідлі/Тригуб 2026, р. 23)

Literal translation was used here because the source text is relatively straightforward and does not contain culture-specific idioms or expressions that would be lost in direct translation. The humor and meaning of the original — comparing sainthood to a corporate career ladder — transfers naturally into Ukrainian without any need for using adaptation or any others techniques. The same applies to the illustrative example below.

(9s) *Worried Catholic women are getting a little too sexually liberated? Canonize some virgins! Concerned about the global reach of the Church? Canonize someone on every continent!* (Sidley 2025, p. 136) – **(9t)** *Турбується, що католицькі жінки стають занадто сексуально розкутими? Канонізуйте кількох незайманих! Турбується про глобальний вплив Церкви? Канонізуйте когось на кожному континенті!* (Сідлі/Тригуб 2026, р. 23)

(10s) *OUT: Extreme fasting. IN: Drinking decaf coffee. What is the point?* (Sidley 2025, p. 146) – **(10t)** *ПЕРШОДЖЕРЕЛО: Екстремальне голодування. ІНТЕРПРЕТАЦІЯ: Вживання кави без кофеїну. Який у цьому сенс?* (Сідлі/Тригуб 2026, р. 36)

We used adaptation for the part “out/in – першоджерело/інтерпретація”. Literal translation was used here because the text contains no culture-specific references or idiomatic expressions that would require creative substitution.

The next translation technique to analyze is amplification.

Amplification is used for introducing details that are not formulated in the ST (Molina, Lucía, Albir, Amparo 2002, 510).

(11s) *Vladimir was Olga's grandson, and the apple doesn't fall far from the murderer* (Sidley 2025, p. 115). – **(11t)** *Володимир був онуком Ольги, і як відомо яблуко від убивці недалеко падає — генетика, нічого особистого* (Сідлі/Тригуб 2026, р. 14).

Amplification was used here because we added the phrase “генетика, нічого особистого”, which is absent in the source text. This addition expands on the implied meaning of the original idiom, making the darkly humorous tone more explicit for the Ukrainian reader.

(12s) *...wearing a hair shirt (standard), draping himself with iron chains (advanced), and spending the better part of every year consuming just bread and water (extreme)* (Sidley 2025, p. 146). – **(12t)** *...носіння волосяниці (стандартний рівень), обмотування себе залізними ланцюгами (просунутий рівень) та проведення більшої частини кожного року, харчуючись лише хлібом і водою (екстремальний рівень)* (Сідлі/Тригуб 2026, р. 36).

The words “standard,” “advanced,” and “extreme” are used simply as standalone labels in parentheses, without explicitly framing them as levels. We added “рівень” after each term, turning them into a structured grading system.

The next translation technique is established equivalent.

Established equivalent is used for using a term or expression recognized as an equivalent in the TL (Molina, Lucía, Albir, Amparo 2002, 510).

(13s) *Saints Who Could Kick Your Ass* (Sidley 2025, p. 112) – **(13t)** *Святі, які могли б вам дати прочуханки* (Сідлі/Тригуб 2026, р. 12)

We used established equivalent, because the colloquial expression “kick your ass” in the bilingual dictionary means “дати прочуханки”.

(14s) *As long as researchers can prove you were killed because of your faith, this step is easy peasy lemon squeezy* (Sidley 2025, p. 106). – **(14t)** *Якщо дослідники зможуть довести, що вас вбили через вашу віру, цей етап буде елементарним* (Сідлі/Тригуб 2026, р. 12)

Established equivalent was used here as the extended version of the colloquial expression “easy peasy lemon squeezy” (the base form in the dictionary: easy peasy) has a Ukrainian equivalent as “елементарно”.

The next translation technique is compensation.

Compensation is used for introducing a ST element of information in another place in the TT (Molina, Lucía, Albir, Amparo 2002, 510).

(15s) *Hopefully, they go at night with a flashlight for a spooky good time* (Sidley 2025, p. 108). – (15t) *Сподіваємося, вони підуть туди вночі з ліхтариком, щоб весело провести час у колі мертвих* (Сідлі/Тригуб 2026, p. 8).

We used compensation, because the playful, eerie connotation of "spooky" was omitted in the translation, so we compensated by adding "у колі мертвих" at the end of the sentence— a phrase absent in the source text — to recreate the same dark, humorous.

(16s) *The bottleneck to sainthood is real, so if you want to get that halo, you'd better be holy as hell and the pope's type* (Sidley 2025, p. 136). – (16t) *Вузьке місце на шляху до святості існує, тож якщо ви хочете отримати той німб, вам краще бути надзвичайно святим і подобатися Пані* (Сідлі/Тригуб 2026, p. 8).

The phrase "holy as hell" is a humorous oxymoron in English — using "hell" to intensify "holy" creates a comedic contradiction that sounds natural in colloquial English but cannot be reproduced directly in Ukrainian without sounding awkward. We compensated by replacing it with "надзвичайно святим," which loses the ironic wordplay but preserves the intended meaning. Hence, it was better to use compensation.

The next translation technique is reduction.

Reduction is used for suppressing a ST information item in the TT (Molina, Lucía, Albir, Amparo 2002, 510).

(17s) *When it comes to virgin martyrs, I am legendary, and I do mean that literally because I was not real* (Sidley 2025, p. 121). – (17t) *Щодо дів-мучениць, я — легенда, і я кажу це буквально, бо я не була реальною людиною* (Сідлі/Тригуб 2026, p. 20)

Reduction was applied twice in this example. First, the phrase "when it comes to" was rendered as "щодо," omitting the verb "comes" and condensing the original expression into a single prepositional equivalent. Second, the emphatic construction "I do mean that literally" was reduced to "я кажу це буквально," whereby the emphatic auxiliary "do" was dropped, resulting in a less insistent and more neutral rendering than the source text.

(18s) *This usually means giving up something like sweets, coffee, alcohol, or, more traditionally, saying you're going to give up one of those things and then caving in on day three* (Sidley 2025, p. 141). – (18t) *Зазвичай це означає відмову від солодощів, кави, алкоголю або, що більш традиційно, відмовитися від однієї з цих речей, а потім зриватися на третій день* (Сідлі/Тригуб 2026, p. 35).

Reduction was applied here because the translation was approached in an impersonal form from the outset, and the decision was made to maintain that structure throughout the sentence. As a result, the part "saying you're going to" was not taken into account, leading to its omission in the target text.

The next translation technique is description.

Description is used for replacing a term or expression with a description of its form or/and function (Molina, Lucía, Albir, Amparo 2002, 510).

(19s) *He was a real Renaissance man of bad stuff* (Sidley 2025, p. 115). – (19t) *Він був людиною з великим багажем талантів та інтересів у поганому сенсі* (Сідлі/Тригуб 2026, p. 35).

Description was used here because while the term "Renaissance man" exists and is known, it may not be immediately clear to all Ukrainian readers what it implies in this context.

Therefore, the decision was made to explain the meaning of the expression rather than reproduce it directly, making the intended sense accessible to a broader audience.

(20s) ...*her husband converted and agreed to live a celibate life with her—which one imagines wasn't super hard given the fact that her lingerie was a hair shirt* (Sidley 2025, p. 145). – (20t) ...*її чоловік навернувся і погодився жити з нею у celibаті — що, як можна уявити, не було надто важко, зважаючи на те, що її білизною була сорочка з мішковини* (Сідлі/Тригуб 2026, p. 38).

Description was used here for the word combination “hair shirt”. We chose to render it through describing the material “мішковина”, conveying the idea of rough and uncomfortable fabric. It is worth noting that “hair shirt” can also be translated as “волосяниця,” as this term exists in Ukrainian dictionaries. However, to avoid repetition throughout the text, we opted for a descriptive rendering — “сорочка з мішковини” — as an alternative way to convey the same meaning.

The next technique is transposition.

Transposition is used for changing a grammatical category (Molina, Lucía, Albir, Amparo 2002, 511).

(21s) ...*Catholic Church feels the same way about financial matters as it does about predatory priests: they'd rather not discuss it* (Sidley 2025, p. 137). – (21t) *Ставлення Католицької Церкви до фінансових питань таке ж, як і до хижих священників: вона воліє про це не говорити* (Сідлі/Тригуб 2026, p. 30).

In the case transposition was applied here as the verb “feels” was shifted to the noun “ставлення” — a change from one grammatical category to another.

(22s) *Olga is proof you can be a Game of Thrones-level destroyer of cities and still end up with a halo!* (Sidley 2025, p. 114) – (22t) *Ольга довела, що можна бути руйнівницею міст на рівні “Гри престолів” і все одно отримати німб!* (Сідлі/Тригуб 2026, p. 14)

We used transposition here as the noun “proof” was shifted to the verb “довела” — a change from one grammatical category to another.

The last translation technique in the analysis is borrowing.

Borrowing is used for taking a word or expression straight from another language (Molina, Lucía, Albir, Amparo 2002, 510).

(23s) *Create an OnlySaints page. People will pay top dollar for exclusive content of you showing full halo or washing someone's feet with your hair* (Sidley 2025, p. 140). – (23t) *Створить сторінку на OnlySaints. Люди готові платити великі гроші за ексклюзивний контент, де ви показуєте все тіло або миєте комусь ноги своїм волоссям* (Сідлі/Тригуб 2026, p. 33)

Borrowing was applied here because “OnlySaints” is a parodic proper name based on the well-known platform *OnlyFans*, and as such it was transferred into the Ukrainian text unchanged, since any modification would undermine the humor and the cultural reference embedded in the name.

We can conclude that the analysis of the translation techniques used in Kate Sidley’s *How to Be a Saint* shows that preserving humour in translation requires flexibility and careful attention to context. Instead of depending on one fixed strategy, we combines different techniques, including modulation, literal translation, discursive creation, adaptation, established equivalent, compensation, reduction, transposition, borrowing, description, and amplification, depending on what works best in each particular case. As a result, these individual translation choices help preserve the original’s ironic and satirical tone while making the text sound natural and understandable for the Ukrainian audience.

Conclusions

In the course of the translation project, the selected fragment from Kate Sidley's book *How to Be a Saint: An Extremely Weird and Mildly Sacrilegious History of The Catholic Church's Biggest Names* was translated into Ukrainian. The translation preserved the informative content of the source text and its humorous and ironic tone, adapting the stylistic features of the original to the norms of the target language.

The genre and stylistic analysis of the book demonstrated that humorous non-fiction combines factual and historical material with irony, sarcasm, colloquial vocabulary, hyperbole, allusions, rhetorical questions, and other stylistic devices in order to make complex subjects more accessible and entertaining for readers. The research also showed that Kate Sidley's narrative style is strongly influenced by her background as a comedy writer, which contributes to the conversational and highly personalized tone of the text.

The theoretical analysis of humour confirmed that comic effect is created through deliberate linguistic and stylistic choices functioning on lexical, syntactic, semantic, and pragmatic levels. The research identified irony, sarcasm, colloquialism, hyperbole, litotes, pun, allusion, rhetorical question, and parenthetical constructions as the principal stylistic devices used in the analysed selected fragment. Their interaction forms the basis of the humorous effect and shapes the author's communicative strategy.

The analysis of translation techniques demonstrated that the preservation of humour in translation requires a flexible and context-sensitive approach. The translation of the analysed examples involved the use of modulation, literal translation, amplification, established equivalent, discursive creation, reduction, adaptation, transposition, compensation, description, and borrowing. The choice of techniques depended on the stylistic, linguistic, and cultural characteristics of each individual example.

The conducted analysis proved that successful translation of humorous non-fiction depends not only on semantic accuracy but also on the ability to reproduce stylistic expressiveness, irony, and pragmatic effect while adapting the text to the cultural and linguistic expectations of the target audience.

List of references

1. Abdul Aziz, M. M. (2019). A critical study of translating sarcasm in some Qurānic verses into English. *Adab Al-Rafidayn*, (78).
<https://radab.uomosul.edu.iq/index.php/radab/article/view/33058/32888>
2. Attardo, S. (Ed.). (2014). *Encyclopedia of humor studies* (Vol. 2, pp. 397–401). SAGE Publications. <https://www.researchgate.net/publication/311987582>
3. Boase-Beier, J. (2023). Stylistics and translation. In T. Oloruntoba-Oju (Ed.), *The Routledge handbook of stylistics* (pp. 420–435). Routledge.
<https://benjamins.com/online/hts/articles/hts.2016.styl1>
4. Caponigro, I., & Sprouse, J. (2019). Rhetorical questions as questions. *Proceedings of Sinn und Bedeutung*, 11, 121–133. <https://doi.org/10.18148/sub/2007.v11i0.635>
5. Chambers, F. (2023). Unifying the humour theories: A stylistic approach. In T. Oloruntoba-Oju (Ed.), *Humour theory and stylistic enquiry* (pp. 39–62). Springer Nature Switzerland. https://doi.org/10.1007/978-3-031-40387-3_2
6. Dictionary.com Editors. (n.d.). Nonfiction. In *Dictionary.com*.
<https://www.dictionary.com/browse/nonfiction>
7. Dehé, N., & Kavalova, Y. (2007). Introduction. In N. Dehé & Y. Kavalova (Eds.), *Parentheticals* (pp. 1–22). John Benjamins Publishing Company.
https://www.researchgate.net/publication/278035456_Parentheticals_An_introduction
8. Dynel, M. (2017). Introduction: On the linguistics of humour theoretically. *Lingua*, 197, 1–4. <https://doi.org/10.1016/j.lingua.2017.07.006>
9. Dukes, J. (n.d.). What is nonfiction? *Celadon Books*. <https://celadonbooks.com/what-is-nonfiction/>
10. Fattah, B. O., & Salih, S. M. (2022). Colloquialism and the community of practice. *KOYA University Journal of Humanities and Social Sciences*, 5(1), 77–84.
<https://jhss.koyauniversity.org/index.php/jhss/article/view/558>
11. Giorgadze, M. (2014). Linguistic features of pun, its typology and classification. *European Scientific Journal*, 10(10), 271–280.
<https://eujournal.org/index.php/esj/article/view/4819>
12. Martin, R. A., & Ford, T. E. (2018). *The psychology of humor: An integrative approach* (2nd ed.). Academic Press. <https://www.perlego.com/book/1830290/the-psychology-of-humor-an-integrative-approach-pdf>
13. McGuigan, B. (2007). *Rhetorical devices: A handbook and activities for student writers*. Prestwick House, Inc. <https://archive.org/details/rhetoricaldevice0000mcgu>
14. Molina, L., & Albir, A. H. (2002). Translation techniques revisited: A dynamic and functionalist approach. *Meta: Journal des traducteurs*, 47, 498–512.
<https://doi.org/10.7202/008033ar>
15. Morreall, J. (2024, September 19). Philosophy of humor. *Stanford Encyclopedia of Philosophy*. <https://plato.stanford.edu/entries/humor/>
16. Sidley, K. (n.d.). *About. Kate Sidley*. <https://www.katesidley.com/about>
17. Sidley, K. (2025). *How to be a saint: An extremely weird and mildly sacrilegious history of the Catholic Church's biggest names*. SourceBooks.
18. Єрмоленко, С. (2018). Стилїстика – механїзм формування і розвитку лїтературної мови. *Культура слова*, (89), 13–26.
<https://nasplib.isofts.kiev.ua/server/api/core/bitstreams/7bc34f94-1784-4947-803b-ab93445307f3/content>
19. Стоянова, Т. В. (2020). Особливості перекладу англїйського гумору українською. *Науковий вїсник ПНПУ ім. К. Д. Ушинського*, (31), 400–413.
<https://doi.org/10.24195/2616-5317-2020-31-26>

Appendices

Appendix A.

A systematised overview of the stylistic devices, with definitions, their functions in humorous non-fiction, and examples from the selected fragment from the book *How to be a Saint*

Stylistic device	Definition	Primary function in humorous non-fiction	Examples
Irony	Expression of meaning through its apparent opposite	Creates distance between surface praise and implied criticism	<i>Leader of God's army to bouncer seems like a bit of a demotion</i> (Sidley, 2025, p. 116)
Sarcasm	Intensified irony with explicit contemptuous tone	Targets institutions or figures with sharp rhetorical mockery	<i>Sadly for Chuck, there is no patron saint of ungrateful kings.</i> (Sidley, 2025, 116)
Colloquialism	Use of informal, spoken-register vocabulary in writing	Establishes intimacy; subverts formal or elevated context	<i>... as the bishops are cool with it..</i> (Sidley, 2025, p. 106)
Hyperbole	Deliberate overstatement of quality or quantity	Produces defamiliarisation; satirises through excess	<i>I spent seventeen years doing everything and everyone in Egypt.</i> (Sidley, 2025, p.123)
Litotes	Understatement through negation of opposite	Generates comic gap between subject magnitude and descriptive restraint	<i>...by Benito Mussolini who was, famously, very much not a saint.</i> (Sidley, 2025, p.133)
Pun / Wordplay	Exploitation of multiple meanings or similar sounds	Creates incongruity at phonological or semantic level	<i>Create an OnlySaints page.</i> (Sidley, 2025, p. 140)
Allusion	Implicit reference to external cultural/literary source	Enriches meaning; produces comic incongruity through contrast	<i>...Game of Thrones-level destroyer of cities...</i> (Sidley, 2025, p. 114)
Rhetorical question	Question posed for effect, not answer	Foregrounds authorial stance; invites reader's ironic complicity	<i>Is this fair? Probably not.</i> (Sidley, 2025, p. 112)
Parenthetical aside	Inserted comment that interrupts main narrative line	Mimics spoken register; introduces unexpected tonal shift	<i>...(again, in this case 'woman' means 'twelve-year-old child')...</i> (Sidley, 2025, p. 120)

Appendix B. Translation techniques for rendering irony, sarcasm, colloquialism and other stylistic devices in the selected fragment from the book *How to be a Saint*

